

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 226

פְּרָשַׁת מִטּוֹת-מִסְעֵי

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

עניני 'בין המצרים'
ו'חצות הלילה'
עם ליקוטי תפלות
- הופיע בגליון מיוחד -
שנזכה לבנין ביהמ"ק בתפארתו בב"א

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִרְתִּידָא
לְאִתְגַּלְיָא
לְעִרְתִּיד-לְבָא

ז"ל בעו"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּי מִטּוֹת

"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמִּטּוֹת וְכוּ',
זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'" (במדבר ל, ב)

"הנביאים נתנבאו ב'כה אמר ה', נוסף עליהם
משה, שנתנבא: ב'זה הדבר'" (רש"י)

א.

(ח"א,ה, א"ב)

צָרִיךְ כָּל אָדָם לְרֹאוֹת וּלְעֵיִן בְּכָל־עֵת
בְּתַקוּן־הָעוֹלָם, וּלְמַלְאוֹת ה'סְרוּן־
הָעוֹלָם, וְלִהְתַּפְּלֵל בְּעִבוּרָם.

וְעֵינָיִן הַתַּפְּלָה הֵן בְּשְׁנֵי פָּנִים - קִדְּם גְּזֵר־
דִּין אִיזְרָאֵל לְהַלְבִּישׁ הַתַּפְּלָה,
אָבֵל לְאַחַר גְּזֵר־דִּין צָרִיךְ לְהַלְבִּישׁ הַתַּפְּלָה,
כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבְיִנוּ הַמַּלְאָכִים וְלֹא יִקְטָרְגוּ.

וּכְשֶׁעוֹשִׂיִן הַמַּצּוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל־
כֶּה, עַד שֶׁאֵין רוּצָה בְּשׁוּם
שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, אָלֵא שִׂיזְמִין לוֹ הַקְּדוּשָׁה־
בְּרוּךְ־הוּא מַצּוּה אַחֲרֵת בְּשָׂכָר מַצּוּה זֹאת -
יְכוּלִין לִידַע בֵּין קִדְּם גְּזֵר־דִּין לְאַחַר גְּזֵר־
דִּין.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שֶׁבֵּין נְבוֹאָת מֹשֶׁה רַבְּנוּ, לְבֵין
נְבוֹאָת שָׂאֵר נְבִיאִים, כְּפִרוּשׁ רִש"י
(במדבר ל, ב): "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמִּטּוֹת
וְכוּ', זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'", פִּרְשׁ רִש"י:
"כָּל הַנְּבִיאִים נִתְנַבְּאוּ בְּכַה אָמַר ה', נוֹסֵף
עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה שֶׁהִתְנַבֵּא בְּזֶה הַדְּבָר".

כִּי בְּחִינַת "כַּה" - הוּא 'אֶסְפְּקִלְרִיא
שְׂאִינָה מְאִירָה'. וְ"זֶה הַדְּבָר" - הוּא
בְּחִינַת 'אֶסְפְּקִלְרִיא הַמְּאִירָה'.

וְאֵלּוּ הַשְּׁתֵּי בְּחִינּוֹת נְבִיאוֹת, יֵשׁ בְּעִבוּדֵת־
הַבּוֹרָא. יֵשׁ הָעוֹשֶׂה הַמַּצּוּה בְּשָׂכָר
עוֹלָם־הַבָּא, שְׂאִינּוּ נִהְנֶה מִהַמַּצּוּה בְּעִצְמָה,
שְׂאֵלּוּ לֹא הָיוּ נוֹתְנִין לוֹ עוֹלָם־הַבָּא, לֹא הָיָה
עוֹשֶׂה אוֹתָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת "כַּה", 'אֶסְפְּקִלְרִיא שְׂאִינָה
מְאִירָה', כְּמוֹ שְׂרוּאָה אֵיזָה דְּבַר
מִרְחוּק, כֵּן עוֹשֶׂה הַמַּצּוּה בְּשָׂבִיל שְׂכָרָה
הַבָּא לְעֵת רְחוּק.

וְשְׁלוֹם שְׂכָר' נִקְרָא בְּשֵׁם 'נְבִיא' - כִּי
"יִבֵּא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמֹתֵינוּ"
(תהלים קכו, ב), רְאֵשֵׁי־תַבּוֹת 'נְבִיא' - וְשֵׁם
בְּפִסּוּק הַזֶּה נִרְמַז עַל 'שְׁלוֹם שְׂכָר': "הַלּוֹד
יִלְךְ וּבִכָּה נוֹשֵׂא מִשְׁדֵּי הַזֶּרַע", שְׂמַצְטַעַר
בְּעִשְׂיָתָהּ. "בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה נִשְׂא אֶלְמֹתֵינוּ",
שִׁישְׂמַח לְעֵתִיד כְּשִׁיקְבֵּל שְׂכָר הַמַּצּוֹת.

אָבֵל נְבִיא שְׂמֵת־נְבִיא בְּ"זֶה הַדְּבָר", שְׂאִינּוּ
רוּצָה בְּשָׂכָר הַמַּצּוֹת, אָלֵא בַּמַּצּוּה
בְּעִצְמָה כְּנִל, נִמְצָא שְׂעוֹלָם־הַבָּא שְׂלוֹ
בְּהַמַּצּוּה בְּעִצְמָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת 'נְבִיא', הֵינּוּ 'שְׁלוֹם שְׂכָר',
בְּבְחִינַת "זֶה הַדְּבָר", בְּבְחִינַת
'אֶסְפְּקִלְרִיא הַמְּאִירָה', כְּמוֹ אָדָם הַרוּאָה
דְּבַר מִקְרוֹב בְּרִאִיָּה יָפָה וּבְרָה, כְּמוֹ־כֵן נִהְנֶה
מִהַמַּצּוּה בְּעִצְמָהּ, וּשְׂכָרוֹ נִגְדַּ עֵינָיו.

וְכִי שֶׁהוּא בַּמְּדֻרְגָה הַזֹּאת - הוּא יְכוּל לִידַע
בֵּין קִדְּם גְּזֵר־דִּין לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'.

ג.

(שיחות הר"ן רב)

יש חלוק בין החדושי-תורה שפגלין הצדיקים, כעין שאמרו רז"ל (יבמות מט:): "שיש חלוק בין נביא ב'אספקלריא שאינה מאירה, לנבואת משה רבנו עליו-השלום שהיה ב'אספקלריא המאירה".

ועל-כן 'שאר הנביאים' התנבאו ב"כה אמר ה'" - שהוא בחינת 'אספקלריא שאינה מאירה'. אבל 'משה' אמר "זה הדבר" - שהוא דבר ברור, בחינת 'אספקלריא המאירה' כמובא בפרוש רש"י פרשת מטות (במדבר ל, ב.).

וכמו-כן יש בחינת חלוק הנה בין החדושי-תורה של הצדיקים.

כי יש צדיקים שאומרים חדושי-תורה אמתיים, ומכניסים אותם באיזה פסוק או מאמר רז"ל, אבל אין מכוונים ונכנסים היטב בתוך דברי המקרא וכו' רק באיזה רמז וסמיכות בעלמא.

וזה בחינת נביא ב'אספקלריא שאינה מאירה, שאינו מתנבא רק בבחינת "כה אמר ה'" וכו'.

אבל יש צדיקים נוראים שהם בבחינת 'משה', שחדושי-תורתם הם ברורים וזכים כשמש, ומבארים ומפרשים היטב בהפסוק או מאמר רז"ל שמכניסים אותם בהם.

וזה בחינת 'אספקלריא המאירה', בחינת "זה הדבר" - כי דבריהם מבארים ומפרשים היטב בהמקרא וכו' שהם מפרשים כפי דרכם.

[עין בספר-הקדוש נעם-אלימלך, בפרשתו, דבור המתחיל: "בדרך אחר וידבר משה"].

"איש כי יזר נזר לה, או השבע שבעה וגו'.
בין איש לאשתו" (במדבר ל, ג-ז)
- עניני נזרים ושבעות -

ג.

(ח"א ז, ה)

"אמר רבה בר בר חנה: אמר לי ההוא טיעא: תא אחוי לך טורא דסיני. אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקימין בי חמרי חורתא. ושמעתי בת-קול שאומרת: 'אוי לי שנשבעתי, ועכשו שנשבעתי מי מפר לי'" (בבא-בתרא עד.).

"תא ואחוי לך טורא דסיני" - שהוא בחינת 'עצות', כי שם קבלו "תרי"ג עטין" (אחר יתרו פב:).

"חזאי דהדרן לה עקרבא" - הינו: שיש 'עצת-נחש', 'עצת רשעים' (תהלים א, א), שעל-ידיהם אין יכולים לקבל 'עצת צדיקים', 'זרע אמת' (ירמיה ב, כא).

"וקימו בי חמרי חורתא" - זה בחינת 'ציצית', שהוא 'שמירה מעצת-הנחש', מ'נאוף', כמו שאמרו חז"ל (מנחות מג:): "איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת, ואמרו: משל לאחד שצוה להביא לו חותם של זהב, הינו תכלת, וחותם של טיט, הינו לבן".

וזה: "חמרי" - לשון 'המר וטיט'. "חורתא" - הינו לבן, כי עכשו זה עקר הציצית.

"ושמעתי בת-קול שאומרת, אוי לי שנשבעתי" - פרש רש"י: "על הגלות".

הינו: על-ידי 'ציצית', יכולין לבוא ל'עצת-צדיקים', לבחינת 'אמת';

וְעַל־יְדֵי אֲמֶת, בָּאִים לְאֲמוּנָה; וְעַל־יְדֵי אֲמוּנָה, בָּא הַנְּאֻלָּה.

וְזֶה שֶׁשָּׁמַע חֲרַטַּת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עַל הַנְּעֻלּוֹת - כִּי הַצִּיצִית, שֶׁהֵם "חֲמָרֵי חוּרָא", גָּרַם כָּל־זֶה.

ד.

(ח"א נז, ב"ג"ד)

לְהִקִּים אֲמוּנָה־הַנְּפֹלָה, הִיא עַל־יְדֵי בְּחִינַת יַעֲקֹב. הֵינּוּ: עַל־יְדֵי נְדָר, - שִׁידֹר אֵיזֶהוּ נְדָר "וַיִּקִּים מִיד" (שְׁלַח־עֲרוּךְ יוֹרְדֵי־עַה רג, ד). וְעַל־יְדֵי־זֶה יָשׁוּב לְאֲמוּנַת־חֲכָמִים.

כִּי כִּשְׂאִין לוֹ אֲמוּנַת־חֲכָמִים, זֶה בְּחִינַת הַסִּתְּלָקוֹת הַחֲכָמִים, בְּחִינַת פְּלֹא, בְּבַחֲינֹת (יִשְׁעִיָּה כט, יד): "הִנְנִי יוֹסֵף לְהַפְּלִיא אֶת הָעַם הַזֶּה הַפְּלֹא וּפְלֹא וְאֲבֹדָה חֲכַמַּת חֲכָמָיו", וְדָרְשׁוּ חַז"ל (אֵיכָה־רַבָּה א, לז): "עַל סְלוּקֵן שֶׁל חֲכָמִים".

וְתַקְוֵנוּ שֶׁל הַפְּלֹאָה הַזֹּאת, שֶׁל סְלוּקֵן שֶׁל חֲכָמִים: 'הַפְּלֹאָה שֶׁל נְדָר' - בְּבַחֲינַת (בַּמְדָּבָר ג, ב): "כִּי יַפְּלֹא לְנֹדֵר נְדָר".

כִּי עַל־יְדֵי הַנְּדָר - הוּא עוֹלָה לְשֶׁרֶשׁ שֶׁהַחֲכָמִים מְשַׁרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת "פְּלִיאֹת חֲכָמָה" (סֵפֶר יִצְיָרָה פ"א מ"א), וַיִּזְדַּע וּמִכִּיר מַעְלֹת חֲכָמִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא שָׁב וּמֵאֲמִין בָּהֶם.

וְזֶה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה כה, א): "אוֹדָה שִׁמְךָ כִּי עָשִׂיתָ פְּלֹא, עֲצוֹת מִרְחַק אֲמוּנָה אִמּוֹן". הֵינּוּ: עַל־יְדֵי בְּחִינַת נְדָר, בְּחִינַת פְּלֹא, נִתְתַּקֵּן אֲמוּנַת־חֲכָמִים שֶׁעֲצַתָּם מִרְחוֹק, בְּבַחֲינַת: "מִמְּרֹחַק תִּבְיֵא לַחֲמָה" (מִשְׁלֵי לא, יד).

כִּי "דְּבָרֵי תוֹרָה עֲנִיִּים בְּמִקּוֹמָם וְעֲשִׂירִים מִמְּקוֹם אַחֵר" (ירוּשְׁלָמִי רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה פ"ג

ה"ה), שֶׁהַחֲכָמִים לְמַדִּים דְּבָרֵיהֶם מִמְּקוֹמוֹת רְחוֹקִים שֶׁבַּתּוֹרָה, שְׂזָה נִמְסָר לָהֶם לְדַרְשׁ הַתּוֹרָה לְכָל חֲפָצֵיהֶם, בְּשִׁלְש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת, וּמְחַיְבִין אֲנַחְנוּ לְהֵאֲמִין לְכָל דְּבָרֵיהֶם.

וַיַּעֲקֹב הוּא בְּחִינַת נְדָר, שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל הַנְּוֹדָרִים (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, א -

עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים קלב, ב): "נְדָר לְאֲבִיר יַעֲקֹב", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כח, ט): "וַיִּדַּר יַעֲקֹב נְדָר".

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית מט, כד): "מִיְדֵי אֲבִיר יַעֲקֹב" - בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן יְדֵי הַמְּלֹאָךְ (עֵינן בַּפְּנִים), הַנִּקְרָא: "אֲבִיר" (יוֹמָא עה:); - צָרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּנְדָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב, כְּנ"ל.

כִּי (ש"ם): "מִשָּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל" - הֵינּוּ: עַל־יְדֵי הַנְּדָר, נִתְתַּקֵּן הַנְּאֲמוּנָה הַנִּקְרָא 'רוּעָה', בְּבַחֲינַת (תְּהִלִּים לז, ג): "וְרוּעָה אֲמוּנָה". וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן הַנְּאֲמוּנָה, נִתְתַּקֵּן הַיָּדִים.

וְעַל־יְדֵי־זֶה יָקוּם מַחֲוֹלָאת הַזֹּאת שֶׁלֹּא הֵאֲמִין עַד עַכְשָׁיו שׁוֹם אָדָם שִׁישׁ לוֹ שׁוֹם רְפוּאָה עַל מַכְתּוֹ. וּמִתְתַּקֵּן בְּחִינַת יָדִים שֶׁל מְלֹאכִים, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְנוּצָצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת הָאֲבוֹת'.

וּכְשֶׁנִּתְתַּקֵּן הַיָּדִים הֵנ"ל עַל־יְדֵי נְדָר, עַל־יְדֵי־זֶה מִתְנוּצָצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת הָאֲבוֹת' - כִּי נְדָר זֶה בְּחִינַת 'אוֹר יַעֲקֹב, וַיָּדִים' הֵם 'אֲבָרָהֶם וַיִּצְחָק, שֶׁהֵם יָמִין וּשְׂמֹאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תְבוֹת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת: 'בִּק"ם' - כִּי סוֹפֵי־תְבוֹת שֶׁל "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב", הֵם אוֹתִיּוֹת 'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תְּהִלִּים פט, כא): "בְּשִׁמּוֹן קָדְשִׁי מְשַׁחְתִּיו", שֶׁהִיא רִמְזוֹ בְּחִינַת נְדָר.

כִּי כֵן כְּתִיב בְּנְדָר יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית ש"ם, כב): "וְהָאֲבָן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכוּ', וְכִתִּיב (ש"ם לה,

יד - כשחזר מחרן בשעת קיום הנדר): **"ויצק עליה שמן"** - הינו: **על-ידי ה'נדר', מתנוצצים על האדם 'אור האבות'.**

ועל-ידי-זה זוכה ל'ענג-שבת', הינו בחינת 'אכילה בקדשה'.

ועל-ידי-זה זוכין לבטל ה'פעם', ולהכניע ולהפיל האויבים והשונאים. ועל-ידי-זה יפל 'שער דסטר-א-אחרא', וזוכין ל'ביאת משיח', ויבנה 'שערי הקדשה'.

[לקוטי-הלכות, שבת ה, ג: על-פני אי-אפשר להגיע ל'אמונת-חכמים', פייאם על-ידי 'נדר' - כי עקר חכמות הצדיקים, החכמים האמתיים, הוא להשתדל לפרש עצמם מזה העולם לגמרי, עד שזכו לזה בשלמות, ששברו כל התאוות בתכלית עד קצה האחרון לגמרי, ופרשו עצמן מזה העולם מכל וכל, ולא נשאר להם שום נדנוד וריח משום תאוה של זה העולם.]

ורק צדיקים כאלה יכולין לתקן כל העולם ולהחזירם למוטב, כל מי שרוצה להתדבק בהם. כי כל אדם צריך להגיע לזה לתכלית הפרישות בקדשה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח, אשרי הזוכה לזה! - אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אנון דזכין לזה בשלמות באמת.

על-פני עקר התקון של שאר בני-אדם, הוא על-ידי התקרבות לצדיקים כאלה, להם ולתלמידיהם ולתלמידי תלמידיהם וכו'.

כי הצדיקים האמתיים יכולין לתקן ולרפאות כל אדם שבעולם, אף-על-פי שהוא חולה גדול בנפש וגוף וכו'. ואין מפה בעולם בגוף ונפש שלא יהיה לה רפואה על-ידם וכו'.

אבל לאו כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו, ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת - על-פני העצה לזה: הוא 'נדר', שידר איזהו נדר ויקים אותו מיד, כמבאר בהתורה הזאת (ח"א נז הנ"ל).

כי כל ה'נדרים', הם בחינת 'פרישות', כמו שאמרו רז"ל (אבות פ"ג מ"א): "נדרים סג ל'פרישות", כמו שכתוב (במדבר ה, ב): "איש וגו' כי יפלא לנדר נדר נזיר

להזיר לה". שכל הנדרים של הכשרים הרוצים להתקרב אל האמת, הוא איזהו 'נזירות ופרישות' שרוצה להזיר ולפרש עצמו מאיזהו תאוה כדי להתקרב להשם.

וגם כשנדר איזהו נדר להקדש וצדקה, הוא גם-כן בחינת 'פרישות'. כי בעד זה הממון שנודר לצדקה היה יכל לקנות לעצמו איזהו דבר תאוה אכילה ושתייה, וכיוצא, והוא שובר תאוותיו ופורש עצמו מזאת התאוה שהיה יכל להשיג על-ידי-זה הממון, ולוקח הממון ומנדר אותו להשם לצדקה והקדש בית-הכנסת ובית-המדרש.

נמצא: שה'נדרים' הם בחינת 'פרישות'. על-פני על-ידי ה'נדר' הוא עולה ומקשר עצמו להצדיקים האמתיים שזכו לתכלית הפרישות בשלמות, וזוכה ל'אמונת-חכמים', ולהתקרב אליהם. מאחר שהשם-יתברך רואה שממשיך עצמו לדרכיהם ומקבל על-עצמו איזה בחינת 'פרישות' על-ידי 'נדר', שהוא בחינת פלא פנ"ל - על-ידי-זה זוכה להאמין בה'חכמים הצדיקים הנפלאים' שזכו ל"פליאות חכמה" ופרשו עצמן מזה העולם לגמרי].

ה.

(ח"א סו, ב - על-פי קצור לקוטי-מוהר"ן אות ד; ולקוטי-עצות, תשובה כא)

כל המצוות והעברות - עקרן על-ידי שמוציאין מפח אל הפעל.

כי עקר 'שלמות המצוה' - הוא רק כשזוכה לעשתה בפעל, וכשמוציאה לפעל הוא בחינת 'בריאת-העולם' ממש, והרי הוא מקים את כל העולם בלוי.

וכן להפך בעברה חס-ושלום - בתחלה העברה בכח שחושב לעשתה חס-ושלום, ואחר-כך כשמוציאה לפעל ועושה אותה, אזי הוא רשע גמור וחשוב כמת, והרי הוא מאבד עצמו ומאבד עולם מלא חס-ושלום.

כי כל העולם לא נברא - רק על-ידי בחינה זאת, שיצאה הבריאה מפח אל

ועינו בלקוטי-הלכות יורה-דעה הלכות הכשר-כלים הלכה ג' ד' מבאר בזה ביותר, עין שם-ותראה נפלאות. ועין מזה גם בהלכות נזקיר-שכנים הלכה ג'. (עין עוד בענין "פתח חרטה", בלקוטי-הלכות, ראשה-שנה ב, גיו: נדרים ג, ז).

הפעל על-ידו יתברך, ועל-כן בכל עברה חסו-שלום, פוגמין בכלליות העולמות, ובכלליות השמות-הקדושים, רחמנא-לצלן רחמנא-לשזבן. ואין תקנה כי אם בתשובה.

ועל-כן מועיל 'תשובה' על עברה - כי עקר ה'תשובה' היא 'חרטה', שמתחרט על העברה, בחינות: "פתח חרטה" (נדרים כב: שלח-ערוך יורה-דעה רכח), בחינת 'פתח' (עין בפנים ענין ה'פתח' - שזה לפתח ולהוציא מבח אַל הפעל).

כי על-ידי 'תשובה', על-ידי שמתחרטים על העברה ועוזבים אותה - נתתקן כל הנ"ל, וחוזר ומוציא תקון כל העולמות מבח אַל הפעל.

[לקוטי-הלכות, הכשר-כלים ז, לג: ועל-כן עוסקין להתיר נדרים ופותרין "כל נדרי" בתחלת יום-הכפורים - כי עקר 'תקון התשובה', הוא בבחינת 'התרת-נדרים', שהוא על-ידי "פתח חרטה", שעל-ידיה ממשיכין בחינת 'פתח' הנזכר בתורה הנ"ל (ח"א ס"ו) וכו', כי העקר לעשות 'פתח' באור העליון הסתום ונעלם מאתנו מאד לרב גבהו, והצדיקים בעצם פתחים שם 'פתח', שעל-ידיה הם ממשיכים לנו 'חיות-דקדשה' משם].

[פרפראות-לחכמה: ועל-כן מועיל תשובה, כי עקר 'תשובה' היא 'חרטה' וכו', בחינת "פתח חרטה" וכו'. רוצה-לומר: כי עקר מה שצריך "פתח חרטה", הוא כדי לעקר דבר הנדר וכיוצא מעקרו ושרשו, כי ה'חרטה' שמתחרט רק מעכשו לבד, אינו מועיל, אלא-אם-כן הוא מתחרט ועוקר הנדר מעקרו, כי אם היה יודע שיהיה כך, אזי מעיקרא לא היה נודר.]

וכמו-כן לענין ה'תשובה' שעקר הוא ה'חרטה', הינו גם-כן להתחרט על הדבר, ולעקר אותו מעקרו ושרשו, הינו: שצריך להתחרט גם על בחינת העברה שבבחינת הינו מה שהניח את מחשבתו לתרהר כלל בעברה, שעל-ידיה בא לידי עברה גם בפעל רחמנא-לצלן.

וכשמתחרט באופן זה, נמצא: שמתחרט על כל הששה בחינות שיש בפח ובפעל, שזה בחינת ה'פתח' כנ"ל בפנים. ועל-ידיה מוחלין לו - כי חוזר ומיחד בחינת ה'כח' וה'פעל' בקדשה, על-ידי ה'תשובה' וה'חרטה' כנ"ל.

ו.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. והמאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: א) עבודה-זרה. ב) גלוּי-ערייות. ג) שפיכות-דמים. ד) לשון-הרע.

ועל-ידי שמתפלגין להטיל המשאוי על כל אחד בראוי לו - על-ידיה זוכין להתרת-נדרים; ועל-ידיה נצולין מ'ארבע מדות' הנ"ל.

דאיתא (ויקרא-דב' לו, ב): שבשביל שראה משה בסבלות בני-ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וַיֵּרָא בְּסַבְלֹתָם", דהינו שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השייך לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתפל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם-יתברך: שעל-ידיה תזכה להתיר נדר שנאמר בו גם-כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.

ז.

(ח"ב פד)

על-ידי 'תפלה בכח' - נתחדש השבועה להאבות, ונעשה כאלו עכשו נשבע לאבותינו.

ואזי: "בצפור נודדת מן קנה, בן איש נודד" (משלי כז, ח) - כי היא 'קן' דילה.

וְכַד אָדָם מִתְפַּלֵּל בְּכַח וּמוֹצִיא אוֹתָהּ
מִגְּלוּתָא, מִכְּסוּיֵין דִּילָהּ - נַעֲשִׂית 'קוֹן'
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וְעַקֵּר בּוֹנֵתָךְ יְהִיָּה: שְׁתַּתְקוּן הַשְּׂכִינָה כְּדִי
לְזוּגָה עִם בַּעֲלָהּ.

כִּי מִתְחַלָּה צָרִיךְ 'אֲתַעְרוּתָא-דְּלִתְתָא',
הֵינּוּ 'תְּקוּוֹן-הַשְּׂכִינָה'. וְכַשֵּׁהשְּׂכִינָה
מִתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁין נְהִירִין: 'חֹזֵר סַמֵּךְ יֶרֶק',
בְּחִינַת 'אָבוֹת' (זְהַר פְּנִיחָס רִטּוֹ. תְּקוּוֹנֵי-זְהַר נב:),
וְהִיא בְּחִינַת 'שְׁבוּעָה', בְּחִינַת 'שְׁבַעָה'.
וְנַעֲשֶׂה כָּאלוֹ עֲכָשׁוּ נִשְׁבַּע לְאָבוֹת.

וְזֶה (דְּבָרִים ח, יב): "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאָבוֹתֶיךָ
כִּי אֵין הָיָה". "כִּיּוֹם הַזֶּה" דִּיקָא (עֵינֵן
בְּפָנִים פְּרוּשׁ כָּל הַפְּסוּק הַזֶּה).

נִמְצָא: עַל-יַדֵּי 'תְּפִלָּה בְּכַח', נִתְחַדֵּשׁ
הַשְּׁבוּעָה לְאָבוֹת.

ח.

(שְׁבַח-יְהוָה ח"א טו)

וְהָיָה רְגִיל בְּנִדְרִים מְאֹד מְאֹד, שְׂפָמָה
פְּעָמִים כְּשֶׁבֵּא הַיּוֹם, קִבֵּל עָלֶיךָ בְּנִדֵּר
כָּל סֵדֵר הָעֲבוּדָה שְׁהָיָה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם, וְאַחֲרֵכֶךָ אַף-עַל-פִּי שְׁהָיָה קָשָׁה עָלֶיךָ
מְאֹד, הָיָה מְכַרַח לַעֲשׂוֹת מִחֲמַת הַנִּדֵּר. וְכֵן
עָשָׂה כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים.

וְכֵן בְּכָל מֵינֵי גְדָרִים וּסְיָגִים שֶׁל פְּרִישׁוֹת
מֵאִיזָה תְּאוּהָה וּמֵאִיזָה מְדָה הָיָה רְגִיל
הַרְבֵּה בְּנִדְרִים כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים.

וְכְמָה וְכְמָה פְּעָמִים נִשְׁבַּע עַל אִיזָה
דְּבָרִים בְּ"נִקִּיטַת חֶפְצִי", כְּדִי
שְׁהָיָה חֲזָק לְפָרֵשׁ מֵאוֹתוֹ הַדָּבָר שְׁהָיָה רוֹצֵה
לְפָרֵשׁ עֲצָמוֹ.

ט.

(כּוֹכְבֵי-אוֹר, חֲכָמָה-וּבִינָה ז)

'בִּינָה' הוּא בְּסוּד "נְדָרִים" - כִּי עַל-כֵּן גַּם
זֶה בְּמִסְפֵּר "נַחֲמָן בֶּן פִּינָא" עִם
הָאוֹתִיּוֹת.

[עֵינֵן-שָׁם בְּהַעֲרָה, עֵינֵן 'הַתְּרַת-נְדָרִים' עַל-יַדֵּי הַיְחִיד-
מִמְחָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק-הָאֱמֵת. וְעֵינֵן עוֹד בְּלִקּוּטֵי-
הַלְכוֹת בְּכָמָה מְקוֹמוֹת בְּעֵינֵן זֶה].

י.

(כּוֹכְבֵי-אוֹר, חֲכָמָה-וּבִינָה יד)

'בִּינָה' הִיא אֲשֶׁר בָּאָה בְּסוּד 'מִי', אֲשֶׁר
נֹאמֵר עַל-זֶה: "ה' עֲבָאוֹת יַעֲזֵר
וּמִי יִפֹּר" (יִשְׁעִיָּה יד, כז), "מִי יִרְפָּא לְךָ"
(אֵיכָה ב, יג). (עֵינֵן-שָׁם בְּהַעֲרוֹת).

יא.

('אֲבָנֵי-הַבְּרָזֶל', שִׁיחוֹת-וְסִפּוּרִים מִמוֹהֲרַנֵּ"ת טו;
שִׁיחַ-שְׂרָפֵי-קֹדֶשׁ ח"א תְּקִיב)

כְּשֶׁסִּפֵּר רַבֵּנוּ ז"ל לְמוֹהֲרַנֵּ"ת (בְּשַׁבְחֵי-יְהוָה
ח"א טו) מִדְּרָכֵי עֲבוּדָתוֹ, אָמַר:
"וְהֵייתִי רְגִיל בְּנִדְרִים!" - שָׁאֵל אוֹתוֹ
מוֹהֲרַנֵּ"ת: הֲלֹא עַל-פִּי דִין הַגְּמָרָא (נְדָרִים ט.
כב): "אֵין נְכוּן לְנִדֵּר"?! - הֲשִׁיב לוֹ רַבֵּנוּ:
"דָּאס מֵיִינַט מָעַן אַזּוֹינָע 'שְׁלִימְזִלְנִיקֵעַס'
וְוִי אִיהַר"! [הַגְּמָרָא הִתְכַּנֵּן לְאַנְשִׁים כְּמוֹכֶם
'שְׁלִימְזִלִים']. (וְעֵינֵן בְּשִׁלְחוֹן-עֲרוּךְ יוֹרְהֵדְעָה רג, ודז;
וּבְלִקּוּטֵי-הַלְכוֹת 'בְּרַפְתֵּי-שְׁחַר' ח, צ).

יב.

(סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, עֵינֵינִי נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת')

[א] מִי שֶׁנִּזְהָר מִ'שְׁבוּעַת-שְׂקָר', בּוֹדֵאֵי לֹא
יַעֲבֹר עַל (וַיִּקְרָא יט, יח): "לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר"
(אֲהַבָּה י).

[ב] עַל-יַדֵּי עֲזוֹת מְצָח, נֶעֱנֵשׁ בְּבִגְדִים, גַּם
עַל-יַדֵּי שְׁבוּעוֹת (בְּנִדְרִים ג).

[ג] בְּעוֹזוֹן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים (בְּנִים יב).

[ד] בַּעֲוֹן נְדָרִים, בְּנִים מֵתִים כְּשֶׁהֵם קֹטְנִים
(בְּנִים נו).*

[ה] הִרְהוּרֵי עֲבוּד־הַזָּרָה, וְהִרְהוּרֵי זְנוּת,
וּשְׁפִיכוֹת־דָּמִים, וּלְשׁוֹן־הָרַע - הֵם בָּאִים עַל
מִי שֶׁרָגִיל בְּנְדָרִים. אָבֵל נִתְבַטְּלִים עַל־יְדֵי
הַמְּנַהִיג שְׁבָעִיר, הַמְּסַדֵּר הַגְּבִיּוֹת וְהַמְּסִים עַל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי עֲרֹכּוֹ שִׁיּוּכָל לְסַבֵּל
(הִרְהוּרִים ח"ב יב; הַתְּנַשְׁאוֹת ח"ב ו). * (עֲנֵן לְקוּטֵירִימוֹהֶר"ן ח"ב
כז הַמוֹבָא לְעִיל).

[ו] עַל־יְדֵי שְׁבוּעוֹת וּקְלָלוֹת, בָּאִים
מִחֻשְׁבוֹת רָעוֹת (הִרְהוּרִים לב).

[ז] מִי שֶׁנָּדַר, וְלֹא שָׁלַם נְדָרוֹ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא מְבִיא עָלָיו יְסוּרִין. וּפְשָׁעוֹתָם, נֶחְשָׁב
לוֹ כְּאִלוֹ שָׁלַם נְדָר (הַמְּתַקֵּדִין יט).

[ח] עַל־יְדֵי נְדָר, נִתְעַכֵּב הַחֲמָה שֶׁל הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ (הַמְּתַקֵּדִין מא).

[ט] לְהַמְתִּיק הַדִּין, תֹּאמַר 'פְּרֻשַׁת נְדָרִים'
(בַּמִּדְבָּר ל), וּמִשְׁנֵיּוֹת שֶׁל 'מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת'
(הַמְּתַקֵּדִין פז).

[י] מִי שֶׁהוּא כְּעֶסֶן, יִדַּר נְדָר וַיִּשְׁלַם תְּכַף,
עַל־יְדֵי־זֶה יִבְטַל מִמֶּנּוּ הַכַּעַס (כַּעַס כ).

[יא] עַל־יְדֵי הַשְּׁבוּעָה נִכְרַת [נְכַרַת]
הַהִשְׁתַּקְּקוֹת שֶׁל אָדָם.

[יב] מִטְּשַׁעְהֲרִין ז"ל כָּתַב כָּאֵן בְּמֵרְאֵי־מְקוֹמוֹת:
כָּאֵן יֵשׁ סֶפֶק אִם צָרִיךְ לוֹמַר־נְכַרַת (בְּסֵגֶל מִתַּחַת לְרִ"ש) אוֹ
צָרִיךְ־לוֹמַר נְכַרַת (בְּפֶתַח מִתַּחַת לְרִ"ש). וְשִׁמְעֵתִי בְּשִׁמוֹ ז"ל
שָׁאֵמַר: "שְׁשֵׁתֵי הַגְּרָסוֹת אֶמֶת". וְלֹא בָּאָר דְּבָרָיו ז"ל.
(נְפִילָה ו).

[יג] כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֶת־עֲצָמָךְ מִגְּזֻלוֹת,
וּמִשְׁבוּעוֹת, וּמִשְׁקָר - לֹא תִפֹּל מִמִּדְרָגְתְּךָ
(נְפִילָה יא).

[יד] הַנְּדָרִים וְהַנְּדָבוֹת, מְבִיאִין שְׂמֵחָה (עֲצָבוֹת
ח"ב ו; שְׂמֵחָה ח"ב ב).

[יד] עַל־יְדֵי שְׁבוּעָה, בָּא כָּאֵן עֵינַיִם (רֵאשִׁי
ח"ב ה).

[טו] עִיר שֵׁישׁ בָּהּ שְׁבוּעוֹת, תִּחְרַב וְתִהְרַס
חֶסֶד־וְשָׁלוֹם (שְׁבוּעָה א).

[טז] עַל־יְדֵי 'שְׁבוּעוֹת־שְׁקָר', נוֹפְלִים
מֵאַמוּנָה (שְׁבוּעָה ב; אֲמוּנָה לַה).

[יז] לְמוֹד מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת, מְסַגֵּל לִירִידַת
הַנָּשִׁים (שְׁבוּעָה ג).

[יח] עַל־יְדֵי 'שְׁבוּעַת־שְׁקָר', בָּאִין הִרְהוּרֵי
נְאוּף (שְׁבוּעָה ד; נְאוּף נד).

[יט] מִי שֶׁהוּא רָגִיל בְּשְׁבוּעוֹת, מִחֻשְׁבוֹת־
רָעוֹת בָּאִים לוֹ תָּמִיד (שְׁבוּעָה ה).

[כ] עַל־יְדֵי הַעֲבֵרַת הַשְּׁבוּעָה, אִין תְּקוּמָה
בַּמְּלַחְמָה (שְׁבוּעָה ו; מְרִיבָה א).

[כא] מִי שֶׁעוֹבֵר עַל הַשְּׁבוּעָה, בִּידוּעַ שְׁאִינוֹ
מְכַבֵּד יְרֵאֵי־הַשֵּׁם (שְׁבוּעָה ז).

[כב] עַל כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבִתוֹרָה, נִפְרָעִין מִמֶּנּוּ.
וְכֵאֵן (שְׁבוּעַת־שְׁקָר) - מִמֶּנּוּ, וּמִמִּשְׁפַּחָתוֹ, וּמִכָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ. וּמִמֶּנּוּ נִפְרָעִין לְאַלְתֵּר (שְׁבוּעָה
ח).

[כג] דְּבָרִים שְׁאִין אִשׁ וּמִים מְכַלִּין אוֹתָם,
'שְׁבוּעוֹת־שְׁקָר' מְכַלִּין אוֹתָן (שְׁבוּעָה ט).

[כד] מִי שֶׁנָּדַר אֵיזְהוּ נְדָר, אִין מְקַבְּלִין
תְּפִלָּתוֹ עַד שֶׁיִּשְׁלַם אֶת נְדָרוֹ (תְּפִלָּה עג).

"נָקַם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְּדִינִים" (בַּמִּדְבָּר לא. ב)
- עֲנִין הַנְּקָמָה בְּאֲמוֹת־הָעוֹלָם וּבִשְׂוֹנָאִים -

יג.

(ח"ב ד, ו)

כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה הַרְצוֹן, שֶׁהַכֹּל בְּרָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ -
אֲזֵי יוֹדְעִים: שֶׁכָּל הַשְּׁעֵבוּדִים

והגלות, וכל ההכבדות של העכו"ם שהם מכבידים עלינו - על כלם ינקם בהם הוא יתברך ויגאלינו מידם.

אבל כשסוברים חסוֹשֶׁלֹום, שהכל על פי 'חיוב־הטבע', אין שׂיך נקמה בהם, מאחר שהכל מתנהג רק על־פי 'סדר־הטבע' חסוֹשֶׁלֹום.

וזה בחינת (תהלים נח, יא): **"ישמח צדיק כי הזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע"**. **"פעמיו דיקא"** - הינו: על־ידי **"שלש פעמים בשנה"** (שמות כג, יז; לד, כגכד; דברים טז, טז), שהם הימים־טובים, שעל־ידם נתגלה ה'רצון' - על־ידי־זה: **"ישמח צדיק כי הזה נקם" וכו'.**

יד

(עלים־לתרופה, יוס' ערב־שבת־קדש במדבר תקצב)

והשם־יתברך ישמח נפשיכם מהרה, ויראו שונאינו ויבושו. וקויתי להשם, שיהיה מפלה גדולה מהרה לכל שונאיכם ורודפיכם, כי לא יחריש השם־יתברך על בזיונות ורדיפות כאלה שרדפו אתכם חנם, בפרט כי שלחו יד בספריו הקדושים בבזיונות כאלה.

ואם דרכי טובו של אדונינו מורנו ורפנו הנורא והנשגב זכר צדיק וקדוש לברכה, הם עד אין־סוף, ואריכות אפו בלי שעור, ומחמת זה על־פירב, אין רואין נקמה תכף ברודפיו וכו' - אף־על־פייכן, במקום שיש חלול־השם ובזיון כזה הנוגע עד הנפש - אין דרכו להחריש.

ומבטחני בחסדו יתברך, שיקים מהרה (תהלים יב, ז): **"משד עניים מאנקת אביונים, עתה אקום יאמר ה' וכו',**

יבושו ויחפרו יחד כל שונאינו, יפלו ולא יקומו.

וזכות אבותם יעמד להם, שיהיה להם מפלה גדולה מיד, כי אם לאו, חסוֹשֶׁלֹום יהיו נאבדין ונעקרין לגמרי משני העולמות, כי לא דבר ריק הוא מה שעשו, **"שתו בשמים פיהם" וכו' (תהלים עג, ט), "ה' יריב ריבו", "ה' ילחם לכם ואתם תחרשו" (שמות יד, יד).**

"וימסרו מאלפי ישראל" (במדבר לא, ה)

"שנמסרו על־כרחן" (רש"י)

טו

(ח"ב ס)

וזהו: **"ומוסרך למלכות"** (פסחים קיב. כשהיה רבי עקיבא בתפיסה, אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: רבי למדני תורה, ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא זמוסרך למלכות) - **"מסירה הוא לשון בעל־כרחו, כמו שכתוב (במדבר לא, ה): "וימסרו מאלפי ישראל", פרש רש"י: "שנמסרו בעל־כרחם"**.

כי רבי שמעון בן יוחאי, יביא את רבי עקיבא בעל־כרחו למלכות, לבחינת צדלות, על־ידי שהוא יאמר תורה (עין בפנים).

"ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב" (במדבר לא, ח)

טז

(ח"א רלד)

דע: ש'פפורי־מעשיות מצדיקים', הינו: ממה שארע להם - הוא דבר גדול מאד, ועל־ידי־זה נטהר מחשבתו.

"ויקצף משה על פקודי החיל. ויאמר וכו' החייתם כל נקבה. הן הנה היו וכו' בדבר בלעם. וכל אשה ידעת איש וכו'. ויקרבו אל משה הפקדים וכו'. ויאמרו וכו'. ונקרב את קרבן ה' וכו' לכפר על נפשותינו לפני ה'" (במדבר לא, יד-טו-טז-יז-מח-מט-נ)

יז.

(ח"א מג)

הדבורים של רשע 'בר-דעת', מולידים נאוף בהשומע - פי ה'זווגים' נמשכים מה'דעת', כמו שכתוב (בראשית ד, א): "והאדם ידע את חוה אשתו", וכתוב (במדבר לא, יז): "כל אשה ידעת איש".

אך יש 'זווג-דקדשה', הוא 'התקשרות' לצדיקים ולתורה ולהשם-יתברך, זה נמשך מ'דעת-דקדשה'. ו'זווגים' של עברה', נמשכים מ'דעת-דקלפה'.

וה'דבור' הוא 'התגלות-הדעת' וכו'. וכשרשע מדבר ומוציא מפיו הבלים, מוליד אוירים ארסיים של נאוף, והשומע ממנו הדבורים, מכניס בגופו אלו האוירים.

ולפיכך 'בלעם' "שהוא בחינות 'דעת דקלפה'" (עץ-חיים ש"ח פ"ד; שער הפסוקים בלק), כמו שדרשו חז"ל (ספרי ברכה טז; במדבר-רבה יד, ט; זהר שמות כא; בלק קצג): על פסוק (דברים לה, י): "לא קם במשה" וכו', "בישראל לא קם, אבל באמות קם, ומנו בלעם" - פי "משה הוא דעת" (זהר פקודי רכא), ולזה "נקרא דורו דור דעה" (ויקרא-רבה ט, א).

ולכך "בשנטלו מואב עצה ממדון, אמרו להם: אין פהו אלא בפה" (במדבר-רבה כ, ד; תנחומא בלק ג) - פי ה'פה' הוא 'התגלות

אבל אי-אפשר לספר 'מעשיות' של צדיקים, כי-אם מי שיכול להדמות עצמו להשם-יתברך, דהינו: שיכול להבדיל בין אור וחשך, כמו השם-יתברך בבכול, כי כנגד כל מעשה של צדיק, יש כנגדו רע, דהינו שיש כנגדו מעשיות של רשעים, שגם להם ארע פיוצא בזה.

כגון שמצינו: "שפנחס עשה דבר גדול שפרה באויר" (תרגום-יונתן במדבר לא, ח; מדרש ילקוט 'מטות' רמז תשפה). וכנגד זה יש מעשה של רשע: "שגם בלעם פרה באויר" (שם). וכן פיוצא בזה, כי הרע לעמת הטוב.

וההפרש, הוא רק מי שיכול להבדיל בין אור וחשך, זה יודע גדל ההבדל וההפרש שבין 'מעשיות' של צדיקים' ל'מעשיות' של רשעים.

כי זה מסטרא-דקדשה על-ידי תפלתו, כמו שכתוב באלישע (מלכים-ב ח, ד): "ספרה נא לי הגדלות", הינו: "שעשה הנפים על-ידי תפלה" (מגלה כז).

אבל 'מעשיות' של רשעים' - הם על-ידי 'תחבולות' או 'כשוף' או דבר-אחר מסטרא-אחר.

נמצא: שעקר ההפרש יודע רק זה שיודע להבדיל בין 'אור' ל'חשך', הינו: בין 'רע' ל'טוב'.

וגם מי שאין לו זה הדעת להבדיל וכו', אבל יש לו 'אמונה-שלמה', שמאמין ההבדל שיש ביניהם כנ"ל - גם זה יכול לספר 'מעשיות' של צדיקים.

אבל צריך שתהיה ה'אמונה' - 'אמונה' שלמה ברורה מאד. עד שעל-ידי ה'אמונה', יהיה דומה לו כאלו רואה הדבר שמאמין, בעינים ממש.

הַדַּעַת'. "אָמַר מוֹאֵב: אִף אָנּוּ נְבוֹא עֲלֵיהֶם
בְּאָדָם שֶׁפָּחוּ בַּפֶּה" (שם) - כִּי הוּא גַם־כֵּן
'דַּעַת דִּקְלָפָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קְהֵלֶת ז, יד): "אֵת
זֶה לַעֲמַת זֶה עָשָׂה אֱלֹקִים".

וְזֶה שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר כד, טז): "וַיֵּדַע דַּעַת
עַל־יוֹן", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת ז): "שִׁידַע
מִתִּי הַקְּדוֹשׁ־שִׁבְרוּד־הוּא כּוֹעֵס".

כִּי כִשְׁהַדַּעַת אֵינּוּ בִּישׁוּב - אָזִי יֵשׁ כְּעַס,
כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים סו:): "כָּל
הַכּוֹעֵס חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וּלְפִיכֶן
כִּשְׁכָּעַס 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עַל־יִוֵּה־הַשְּׁלוֹם עַל
'אֲנָשֵׁי הַצֶּבֶא' כִּשְׁבָּאוּ מִמִּדְיָן, נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ
הַדַּעַת, וְהִצְרִיךְ 'אֶלְעָזָר' לִזְמַר הַלְכוֹת
'טְבִילוֹת כָּלִים' (רש"י בַּמִּדְבָּר לא, כא).

וּכְשֶׁהַדַּעַת שָׁלֵם - אָזִי אֵין כְּעַס, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (ישעיה יא, ט): "לֹא יִרְעוּ
וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הַר קֹדֶשׁ, כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ
דַּעָה".

וְ'בַלְעָם' הָיָה מִסְתַּפֵּל בְּדַעַת דִּקְלָפָה,
שֶׁהוּא 'מוֹתְרוֹת' שֶׁל דַּעַת עַל־יוֹן,
וּכְשֶׁמִּשְׁתַּנֶּה, יָדַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ־שִׁבְרוּד־הוּא בְּכַעַס.
נִמְצָא: שֶׁ'בַלְעָם' הוּא דַּעַת דִּקְלָפָה, וְעַל־יַדֵּי
דְבוּרָיו הוֹלִיד אֲוִירִים אַרְסִיִּים שֶׁל נְאוּף.

לָזֶה כִּשְׁבָּאוּ מִמְּלַחְמַת מִדְיָן, נֶאֱמַר (בַּמִּדְבָּר
לא, יד-טז טז): "וַיִּקְצַף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי
הַחֵיל, וַיֹּאמֶר חַחִייתֶם כָּל נִקְבָה, הֵן הִנֵּה
הָיוּ בְּדַבַּר בַּלְעָם". 'בְּדַבַּר' דִּיקָא - כִּי עַל־
יַדֵּי דְבוּרָיו, שֶׁהוּא 'הַתְּגַלּוֹת־הַדַּעַת שְׁלוֹ',
הוֹלִיד נְאוּף בְּמִדְיָן.

וּלְפִיכֶן כִּשְׁבָּאוּ מִמְּלַחְמוֹת מִדְיָן, כְּתִיב
(שם שם, מח-ט"ג): "וַיִּקְרְבוּ אֵל
מֹשֶׁה רֹאשֵׁי הַפְּקָדִים וְכוּ', וַיֹּאמְרוּ וַנִּקְרַב
אֶת קַרְבֵּן ה' וְכוּ', לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ לְפָנֶי

ה'". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שִׁבְת סד): "שִׁכְּף אָמְרוּ:
אִף־עַל־פִּי שְׁמִידֵי עֲבָרָה יִצְאֵנוּ, מִיַּדֵּי
הַרְהוּר לֹא יִצְאֵנוּ".

פְּרֻשַׁת 'טְבִילַת כָּלִים' (בַּמִּדְבָּר לא, כא-כב-כג-כד)

יח.

(ח"א מג)

כִּשְׁהַדַּעַת אֵינּוּ בִּישׁוּב - אָזִי יֵשׁ כְּעַס, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים סו:): "כָּל
הַכּוֹעֵס חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ". וּלְפִיכֶן
כִּשְׁכָּעַס 'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עַל־יִוֵּה־הַשְּׁלוֹם עַל
'אֲנָשֵׁי הַצֶּבֶא' כִּשְׁבָּאוּ מִמִּדְיָן, נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ
הַדַּעַת, וְהִצְרִיךְ 'אֶלְעָזָר' לִזְמַר הַלְכוֹת
'טְבִילוֹת כָּלִים' (רש"י בַּמִּדְבָּר לא, כא).

"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ, תִּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְגו'."
"וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בְּאֵשׁ, תִּעֲבִירוּ בַּמַּיִם"
(בַּמִּדְבָּר לא, כג)

יט.

(ח"א ד, ה"ו)

עַל־יַדֵּי 'וְדוֹי־דְבָרִים' לְפָנֶי 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם',
נִתְתַּקֵּן בְּחִינַת 'מְלָכוּת'.

וְזֶה בְּחִינַת 'הַחֲזֵרַת הַמְּלָכוּת לְשִׁרְשָׁה', כִּי
'שִׁרְשׁ הַמְּלָכוּת' הוּא 'אֵשׁ', כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (סְנֵהֲדְרִין קא:): "לָפָה טָעָה נְבִט,
שִׁרְאָה שִׁיָּצָא אֵשׁ מֵאֲמָתוֹ". וְהַ'תּוֹרָה'
נִקְרָאת 'אֵשׁ', שֶׁמִּשָּׁם הַ'מְּלָכוּת', כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָהוּ כג, כט): "הֲלוֹא כֹה דְבַרִּי פֶּאֶשׁ",
וּכְתִיב (מִשְׁלֵי ח, טו): "כִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ". וְעַקֵּר
הַ'תּוֹרָה' הֵם הַ'תְּלַמִּיד־חֲכָמִים', כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (מִכּוֹת כב:).

וְזֶהוּ (במדבר לא, כג): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"**. **"דָּבָר"** - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת', שְׁנִמְשָׁךְ בְּתוֹךְ הַטְּמָאָה, בְּתוֹךְ חֲמִימוֹת הַיָּצֵר, כְּמוֹ (קדושין פא): **"נֹרָא בֵּי עַמְרָם"**. **"תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"** - תְּקוּנוֹ: עַל-יְדֵי 'אֵשׁ', הֵינּוּ 'דְּוִי-דְּבָרִים' לְפָנַי 'תִּלְמִיד-חֶכֶם'.

נ.

(ח"א קנו)

מָה שְׁמַדְבָּרִים בֵּינוּ לְבֵין קוּנּוֹ, הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ'. וְצָרִיךְ לְחַדֵּשׁ תְּמִיד, לְבַקֵּשׁ בְּכָל פֶּעַם בְּתַחֲנוּגִים וְדְבָרֵי רְצוּיִים חֲדָשִׁים. וְלִזְכּוֹת לָזֶה, צָרִיךְ 'טְהַרְתֵּהֶלֶב'.

וְ'טְהַרְתֵּהֶלֶב' - הוּא עַל-יְדֵי שְׁמַתְלֵהָב וּבִוְעֵר לְבוֹ לְהַשְׂם-יְתַבְרָה, כִּי נֶגֶד שְׁנַתְלֵהָב וְנִבְעֵר לְעֵבֶרָה אוֹ לְתַאֲוָה רָעָה חֲסִי-שְׁלוֹם, שְׁמָזָה נִטְמָא לְבוֹ, צָרִיךְ שְׁיִתְלֵהָב וְיִבְעֵר לְבוֹ לְהַשְׂם-יְתַבְרָה, וְעַל-יְדֵי זֶה יִטְהַר לְבוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (במדבר לא, כג): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"**.

כִּי עַל-יְדֵי 'חֲמִימוֹת-הֶלֶב', עַל-יְדֵי זֶה מְגַרֵשׁ 'רוּחַ-הַטְּמָאָה'. כִּי טַבַּע הָ'אֵשׁ', שְׁמַגְרֵשׁ הָ'אוֹר', כְּמוֹ שְׁנַתְבָּרַר לְחֲכָמֵי-הַיְסוּדוֹת.

כִּי זֶהוּ סִבַּת מָה שְׁיִזְרָה הַקְּנִי-שְׂרָפָה עַל-יְדֵי שְׁמַדְלִיקִין מָה שְׁזוֹרִין לְמַעְלָה, דְּהֵינּוּ ה'פִּילְכוּר' - כִּי עַל יְדֵי כַח הָ'אֵשׁ, בּוֹרַח הָ'אוֹר', וְהָ'אוֹר' הוּא דוֹחָה אֶת הַדְּבָרִים שְׁמָלְאוּ בָהֶם אֶת הַקְּנִי-שְׂרָפָה, וְעוֹד נִתְבָּרַר בְּחוֹשׁ מִכְפָּה דְבָרִים.

וְהַכֹּלֵל: שְׁהָ'אֵשׁ' מְגַרֵשׁ הָ'אוֹר' - עַל-כֵּן ה'חֲמִימוֹת שְׁבִלְב' שְׁבוֹעֵר לְהַשְׂם-יְתַבְרָה, מְגַרֵשׁ ה'רוּחוֹת' שֶׁהֵם 'אוֹר', הֵינּוּ:

שְׁמַגְרֵשׁ אֶת 'רוּחַ-הַטְּמָאָה'. וְעַל-יְדֵי זֶה נִטְהַר לְבוֹ.

וּכְשֵׁיט לֹא 'טְהַרְתֵּהֶלֶב' - אֲזִי זוֹכָה לְדַבֵּר בְּכָל פֶּעַם 'דְּבוּרֵי-הַקֹּדֶשׁ', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ'.

נא.

(לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים שחרית ב, טו)

וְזֶה בְּחִינַת 'טְבִילַת-פְּלִים' - כִּי "הַפְּלִי שִׁיּצָא מִרְשׁוֹת הָעִפּוֹ"ם, צָרִיכִים לְטוֹבְלָן בַּמְּקוֹה, שִׁיְהִיָּה רְאוּי שִׁיאֲכַל בּוֹ הַיִּשְׂרָאֵל" (שְׁלַח-עֲרוּךְ יוֹרְדֵה-דְעָה קכ, א).

כִּי הָ'עִפּוֹ"ם' שֶׁהֵם בְּחִינַת ה'טְבַע', זֶה עֵקֶר הַטְּמָאָה, וּכְשֶׁהַפְּלִי בְּרְשׁוֹתָם - אֵינּוּ יוֹכֵל לְצֵאת לְרְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקֹּדֶשׁה, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'טְבִילָה בַּמְּקוֹה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַשְּׁגָחָה', בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת (ישעיה יא, ט): **"כִּי מִלֵּאָה הָאֶרֶץ דַּעָה בַּמַּיִם" וְכוּ'.**

וְעַל-כֵּן הַפְּלִי שֶׁהִיָּה בְּרְשׁוֹת הָעוֹבְדֵי-כּוֹכְבִים, שֶׁהֵם מְסַטְרָא-דְּמִסְאָבוֹתָא, כִּי הֵם תּוֹלִין ב'טְבַע', שְׁמַשֵּׁם עֵקֶר אַחִיזַת הַדֵּינָיִם וְהַסְטְרָא-אַחְרָא, וְעַל-כֵּן אֵינּוּ הַפְּלִי רְאוּי לְסַעֲדַת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל-יְדֵי 'טְבִילָה בַּמְּקוֹה', שְׁעַל-יְדֵי זֶה יוֹצֵא הַפְּלִי מִבְּחִינַת 'טְבַע' - לְבְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'הַשְּׁגָחָה', בְּחִינַת 'עֲלֻמָּא-דְּאֵתִי', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'מְקוֹה', וְכוּ' בַּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת 'הַכְּשֵׁר-פְּלִים' (שֵׁם סִימָן קכא): **"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יִבֹּא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ"** (במדבר לא, כג). כִּי **"מֵהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם"** וְכוּ' (יחזקאל טו, ז), וְכַנ"ל, כִּי מֵאַחַר שְׁכַבֵּר נִבְלַע הָאֶסּוּר שֶׁהוּא הַטְּמָאָה, בְּכָלִי, שְׁכַל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת ה'טְבַע', דְּהֵינּוּ 'כְּפִירוֹת', שְׁמַשֵּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַטְּמָאוֹת וְכָל

הָאִסּוּרִים, וְכַשְׁבֵּר נִבְלַע הָאִסּוּר בְּכָלִי - אִין לֹו טְהָרָה כִּי אִם עַל־יַדֵי הָאִשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שְׂרֵש־הַטֵּבַע' וְכוּ', כִּי "מֵהָאִשׁ יֵצְאוּ" וְכוּ'.

אָבֵל כְּשֶׁעֲדוֹן לֹא נִבְלַע הָאִסּוּר בְּכָלִי, רַק שֶׁיֵּצֵא מִרְשׁוֹת הָעוֹבְדֵי־כּוֹכְבִים, דְּהֵינּוּ שֶׁיֵּצֵא מִדַּעְתּוֹ וּרְשׁוֹתוֹ, הֵינּוּ: מִרְשׁוֹת 'דַּעַת הָעוֹבְדֵי־כּוֹכְבִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַטֵּבַע' וְכוּ' כִּנּוּי - אֲזִי דֵי לֹו בְּטִבְיָהּ בְּמִקּוּהָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֲלֻמָּא־דְאֵתִי', שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין וּמְמַשִּׁיכִין בְּחִינַת הַשְּׂגָחָה, לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל בְּחִינַת הַטֵּבַע, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יוֹצְאִין מִטְמְאָה לְטְהָרָה, מִרְשׁוֹת הָעִבּוּרִים לְרְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם לְמַעַלְה־מֵהַטֵּבַע'.

אָבוֹתֵיכֶם, וּרְצוֹנְכֶם לְגַזֵּל מִיִּשְׂרָאֵל נַחֲלַת אָבוֹתֶם.

וּב'בְּבֹא־בְתָרָא' (ח: - על דְּנִיאל יב, ג): "וּמִצְדִּיקֵי הָרַבִּים כְּפּוֹכְבִים', אֵלּוּ מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת". וְעַכְשָׁו שְׂרָאָה, שֶׁהֵם 'מְחִיבֵים רַבִּים' שֶׁמְנִיאִין לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מְסַתְּמָא גַם רַבָּם אֵינָם 'מִצְדִּיקֵי הָרַבִּים', אֲלָא 'מְחִיבֵי הָרַבִּים'. בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: "תְּרַבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים", וְתַרְגָּם אוּנְקְלוֹס: "תְּלַמְדֵי גְבַרְיָא חִיבִיא".

נג.

(ח"א קד)

אֵיתָא בַּמְדַּרְשׁ (הוֹבָא בְּסִפְרֵי־חֲסִידִים קלז, וּבִרְאשִׁית־חֻקְמָה שֶׁעַר עֲנוּה פ"ה): "בְּשִׁבִיל שֶׁאָמַר מֹשֶׁה לְבְנֵי גָד (בַּמְדַּבֵּר לֵב, יד): 'תְּרַבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים' - נַעֲנֵשׁ, שֶׁבֶן בְּנוֹ עֶבֶד לְכַפֵּס לְמִיכָה".

וְהַדְּבָר קָשָׁה: מָה עֲנִין זֶה שֶׁל "תְּרַבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים", לְעֵנֶשׁ שְׁלֹו שֶׁיַּעֲבֹד בֶּן בְּנוֹ עֶבֶד־הַזָּרָה!?

וְהַתְּרוּץ: כִּי אָמְרוּ חֲז"ל (פְּתוּבוֹת קי:): "כָּל הַדֶּר בְּחוּץ־לְאֶרֶץ, כָּאֵלּוּ אִין לֹו אֵלּוּק", וְאָמְרוּ חֲז"ל (שַׁבַּת צז:): "הַחוּשֵׁד בְּכַשְׂרִים לֹוּקָה בְּגוֹפּוֹ". וּמֹשֶׁה הָיָה חוּשֵׁד אוֹתָם: "שְׁבַנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד אֵינָם רוֹצִים בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שׁוּם חֶלֶק!" - נִמְצָא שֶׁאִין לָהֶם אֵלּוּק.

בְּשִׁבִיל זֶה נַעֲנֵשׁ בְּבֶן בְּנוֹ שֶׁלֹא הָיָה לֹו אֵלּוּק, כִּי הֵם כְּשָׂרִים הָיוּ בְּדַבְּרָא, כִּי רָצוּ לְטַל חֶלֶק בְּאֶרֶץ גַּם־כֵּן. (עֵינֵן בְּתוֹסְפוֹת וּמְלוֹאִים, בְּקַצּוֹר־לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן פֶּאן).

"בְּנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן" (בַּמְדַּבֵּר לֵב, ב)
 "וְהָיָה קִמְתָּם תַּחַת אָבוֹתֵיכֶם, תְּרַבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים" (בַּמְדַּבֵּר לֵב, יד)

נב.

(ח"א קג)

אֵיתָא בַּגְּמָרָא (סְנַהֲדְרִין דף צא:): "כָּל הַמוֹנֵעַ הַלְכָה מִפִּי תְלַמִּיד, כָּאֵלּוּ גּוֹזְלוֹ מִנַּחֲלַת אָבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לג, ד): 'תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה מִזֶּרְשָׁה' וְכוּ'.

וְכִיּוֹן שְׂרָאָה מֹשֶׁה, שְׁבַנֵי רְאוּבֵן וּבְנֵי גָד מְנִיאִין לֵב בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִנַּחֲלַת אָבוֹתָם, בְּשִׁבִיל זֶה קָרָא לָהֶם: "תְּרַבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים" (בַּמְדַּבֵּר לֵב, יד), וְתַרְגָּם אוּנְקְלוֹס: "תְּלַמְדֵי גְבַרְיָא חִיבִיא".

הַדְּבָר הַזֶּה קַבְּלָתָם מִרְבָּנִיכֶם, שֶׁרַבְּכֶם גָּזַל מִכֶּם 'הֶלְכוֹת', וְהֶלְכוֹת' הֵם נַחֲלַת אָבוֹת' כִּנּוּי. וְעַתָּה גַם אַתֶּם הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי

לקוטי תפלות

פרשת מטות

מפתח התפלות

[א] "איש פי ידור נדר", ענין 'נדרים' (ח"א נז).

[ב] "איש פי ידור נדר", ענין "פתח חרטה" (ח"א סו).

[ג] "איש פי ידור נדר", ענין 'נדרים' (ח"ב כד).

[ד] "כל דבר אשר יבא באש, תעבירו באש" – שנוצפה להתלהבות וחמימות דקדשה, ונוצפה על-ידי-זה לתקן כל ההתלהבות וחמימות לעברות (ח"א קיח).

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א נז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נז,

'שאלו את רבי יוסי בן קסמא'

"איש פי ידור נדר" (במדבר ל, ג)

ואזכה לעלות למקום הנדר, שהוא "פליאות חכמה". ועל-ידי-זה תעזרני להפיר, מעלת וקדשת החכמים-האמתיים, עד שאזכה לאמונת-חכמים בשלמות.

ועל-ידי-זה תזכני לעלות ולהכליל באור האבות, ויתנוצצו בי אור האבות, אברהם יצחק ויעקב.

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה להתקדש בקדשתך העליונה, ותגיעני מהרה לקדשה ופרישות באמת, ואזכה לאחז בדרכי אבותינו הקדושים, לדור נדרים, ולקיימם מיד, בשביל רצונך הטוב, כדי לזכות על-ידי הנדרים, לקדשה ופרישות באמת.

וּתְעַזְרֵנוּ לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹתֶיךָ בְּאַהֲבָה,
וּלְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כָּל
הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָשָׁה שָׁהֵם רְצוֹנָךְ בְּאַמֶּת.
וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְחַיּוֹת
חֲדָשׁ בְּכָל עֵת מְלַמְעָלָה לְמִטָּה, מִן הַכַּח
אֶל הַפֶּעַל.

⊗ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב כד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב כז, 'מי שהוא פרנס')

"איש כי ידור נדר" (במדבר ל, ג)

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וּתְשַׁמְרֵנוּ וּתְצִילֵנוּ,
מִפְּגַם נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת,
וּתְשַׁמְרֵנוּ שְׁלֵא נִהְיָה רְגִילִים בְּנְדָרִים
וּשְׁבוּעוֹת.

וְכָל הַנְּדָרִים וּשְׁבוּעוֹת שֶׁאֵנוּ מְכַרְחִים
לְדוֹר, אוֹ לְשָׁבַע, בְּשִׁבִיל קְדָשָׁה
וּפְרִישוֹת, כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רְבוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה: "נְדָרִים סִיג
לְפָרִישוֹת", תְּשַׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וּתְעַזֵּר וּתוֹשִׁיעַ לָנוּ בְּכָל עֵת, לְקִיּוֹם מִיָּד,
וּלְבָלִי לְעֵבֶר חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וּלְבָלִי לְאַחַר
שׁוֹם נְדָר וּשְׁבוּעָה.

רַק נִזְכָּה לְקִיּוֹם בְּשִׁלְמוֹת מִיָּד, וּכְכֹל
הַיּוֹצֵא מִפִּינוּ נַעֲשֶׂה, וּמוֹצֵא שְׁפָתֵינוּ
נִשְׁמַר וְנַעֲשֶׂה, כְּאֲשֶׁר נִדְוֹר תְּכַף וּמִיָּד,
וְלֹא נֶאֱחָר לְשִׁלְמוֹ.

וּתְוַרְנֵי וּתְלַמְדֵנִי בְּכָל עֵת, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג
בְּעִנְיַן נְדָרִים וּשְׁבוּעוֹת בְּשִׁבִיל
קְדָשָׁה וּפְרִישוֹת, בְּאִפְסָן שֶׁאֵזְכָּה לְקִיּוֹם
בְּאַמֶּת, וּלְזָכוֹת עַל-יָדֵם לְקְדָשָׁה וּפְרִישוֹת
בְּאַמֶּת כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב. "הַדְּרִיכֵנִי בְּאַמֶּתֶךָ,

⊗ [ב] לקוטי-תפלות ח"א סו ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סו, 'זיהי נא פי שנים')

"איש כי ידור נדר" (במדבר ל, ג)

- ענין "פתח חרטה" -

(נדרים כב: שלחן-ערוך יורה-דעה רכח)

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּכֹר הַבְּטַחְתָּנוּ בְּכַמָּה
הַבְּטָחוֹת, שֶׁבּוֹדָאֵי תִגְמַר רְצוֹנָךְ
וְחִפְצָךְ עִמָּנוּ, לְהַבִּיאֵנוּ לְתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, וּלְקַרְבְּנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּאֲשֶׁר
נֶאֱמַר לָךְ, לֹא כִמְעַשִּׂינוּ, וְלֹא כִמְפַעֲלֵינוּ.

עַל-כֵּן, כָּל עוֹד נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ בְּקַרְבְּנוּ,
נִשְׁתַּטַּח וְנִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי כָל
הַצְּדִיקִים עִנְנוּ, וְעַזְרָנוּ וְזַכָּנוּ, לְהִתְחַיֵּל
וּלְגַמֵּר וּלְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כָּל מֵה
שֶׁאֵנוּ צְרִיכִים לְעִבּוֹדַת יְהוָה בְּאַמֶּת, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, כָּל
יְמֵינוּ לְעוֹלָם.

וּשְׁמֵרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִכָּל
מִיָּנִי פְגָמִים וְעִבְרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.
וּתְהִיָּה בְּעַזְרָנוּ, שֶׁנִּזְכָּה מִהֲרָה לְהִתְחַרֵּט
וּלְשׁוֹב בְּאַמֶּת, עַל כָּל הָעִבְרוֹת וְהַפְּגָמִים
שֶׁעִבְרָנוּ עַד הַנָּה, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאַנָּס
וּבְרְצוֹן, בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה, בְּכַח
וּבְפֶעַל.

עַל הַכֹּל תִּמְחַל וְתִכַּפֵּר וְתִסְלַח לָנוּ, חַנוּן
הַמְרַבֵּה לְסִלַּח, "לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה
וְסִלַּחְתָּ לְעוֹנֵינוּ כִּי רַב הוּא".

וּתְהִיָּה עִמָּנוּ מַעֲתָה, וּתְעַזְרֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּה
לְסוּר מִרַע, לְבָלִי לְעֵבֶר עוֹד עַל
דְּבָרֶיךָ וְעַל רְצוֹנָךְ, אֲפִלּוּ תְנוּעָה קְלָה.

וּלְמַדְנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתָךְ קוֹיֵתִי
כָּל הַיּוֹם.”

☪ [ד] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קִיח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קנו, 'לב טהור')

”כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יבֹא בְּאִשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאִשׁ”

(במדבר לא, כג)

שנזכה להתלהבות וחמימות דקדושה, ונזכה על-ידי-זה לתקן כל ההתלהבות וחמימות לעבודות

וּתְרַחֵם עָלַי, וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַעֲזָרֵנִי
וְתַחֲזִקֵנִי, שְׁאֲזֹכָה לְדַבֵּק
מִחֲשַׁבְתִּי תָמִיד בְּתוֹרַתְךָ־הַקְּדוֹשָׁה,
וְתַזְכִּירֵנִי וְתַאֲמִצֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ תָמִיד, לְאַחֲזוֹת
אֶת מִחְשַׁבְתִּי לְבַל תֵּצֵא חוּצָה כָּלֵל, רַק
לְחַשֵּׁב תָּמִיד מִחְשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת בְּתוֹרַתְךָ
וְעַבּוֹדָתְךָ, עַד שְׁאֲזֹכָה לְחַדֵּשׁ בְּכָל־עֵת,
חַדוּשֵׁי־דָאוּרֵי־אֱמִתִּיִּם.

וְיִתְנַעֲנַע שְׁכָלִי בְּכָל־עֵת בְּתוֹרַתְךָ־
הַקְּדוֹשָׁה, עַד שְׁאֲזֹכָה עַל־יְדֵי
תְנוּעוֹת הַשְּׁכָל, לְהוֹלִיד חוּם בְּלִבִּי,
שִׁיתְחַמֵּם לְבָבִי בַחֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת
דְּקַדְשָׁה, לְהִתְדַבֵּק בָּךְ, וְלִהְיוֹת כְּרַצוֹנְךָ
הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וּבַפְּרָט בְּעֵת עֶסְקֵי בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת
וְתַפְלָה וְהִתְבּוֹדְדוֹת, אֲזֹכָה
לְהִתְלַהֵב אֵלֶיךָ, בְּהִתְלַהְבוֹת גָּדוֹל
דְּקַדְשָׁה, בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב.

עַד שְׁאֲזֹכָה עַל־יְדֵי הַחֲמִימוֹת
וְהִתְלַהְבוֹת דְּקַדְשָׁה, לְתַקֵּן כָּל
הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי נִגְדְּךָ עַל־יְדֵי תְבַעֲרַת־
הַלֵּב וְחֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת דְּסִטְרָא־אֲחָרָא.

וְאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ וַיְשׁוּעָתְךָ, לְגַרֵּשׁ כָּל
הַרוּח־שָׁטוֹת מִמֶּנִּי, וְאֵת רוּח־
הַטְּמָאָה תְּבַעַר מִמֶּנִּי וּמִקְרָבִי. וְתַכְּף אֶת
יַצְרֵי לְהִשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, עַד שְׁאֲזֹכָה לְטַהַר־
הַלֵּב בְּאַמֶּת, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲזֹכָה לְדַבֵּר
וְלִשׁוֹחַ לְפָנֶיךָ דְּבוּרִים חֲדָשִׁים בְּכָל פְּעֵם.

רַחֵם עָלַי וְעֲזָרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁיִטְהַר
לְבָבִי מִהֲרָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה
אֲנִי רְחוּק מִטַּהַר־הַלֵּב בְּאַמֶּת, כִּי הִרְבִּיתִי
לְפָשַׁע נִגְדְּךָ, וְהִלַּכְתִּי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי
הָרַע, וְחָטָאתִי וּפְגַמְתִּי נִגְדְּךָ הִרְבָּה, עַל־
יְדֵי חֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דְּסִטְרָא־
אֲחָרָא, וְלֹא הִתְגַּבַּרְתִּי עַל יַצֵּר מִחֲשָׁבוֹת
לְבִי הָרָעִים, לְגַרֵּשׁם וּלְסַלֵּקֵם מִמֶּנִּי.

עַד אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתֵי־הִרְבִּים, לְבִי מָלֵא
רוּח־שָׁטוֹת, וּמִחְשָׁבוֹת־רָעוֹת,
וְרַעֲיוֹנִים זָרִים וּבְלִבּוֹלִים הִרְבָּה, אֲשֶׁר
מַחֲמַת זֶה אֵינִי זוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ.

רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא,
מְטַהֵר טְמָאִים, טַהַר לְבִי מִהֲרָה,
מְחַל לִי עַל הָעֵבֶר, וְעֲזָרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי
לְהַבֵּא, שְׁאֲזֹכָה לְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, כָּל
הַהֲרָהוּרִים רָעִים, וְכָל הַרַעֲיוֹנִים
הַמְּבַלְבְּלִים, וְכָל מִינֵי מִחְשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת
שֶׁבְּלִבִּי, הַכֹּל אֲזֹכָה לְבַעַר וּלְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק
מִלְּבָבִי. וְאַתְּגַבֵּר וְאַתְּחַזַּק וְאַתְּאֲמִץ בְּכָל־
עֵת, לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, זַפְּנֵי לַחֲמִימוֹת
וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דְּקַדְשָׁה, וְעֲשֵׂה
לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צְדִיקֶיךָ־
הָאֱמִתִּיִּים, ”מְצַדִּיקֵי הִרְבִּים כְּפוֹכָבִים
לְעוֹלָם וָעֶד.”

שְׁאֲזוּכָה בְּכַחֵם, לְהִיּוֹת גַּם-פֶּן בְּכָל־
 "מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים". וְאֲזוּכָה
 לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף-זְכוּת, וּלְקָרֵב
 אֲנָשִׁים הַרְבֵּה לְעִבּוּדְתֶךָ וּלְיִרְאַתֶךָ
 וּלְתוֹרַתֶךָ, לְבָאֵר וּלְהָאִיר וּלְהוֹדִיעַ אִמְתַּתֶךָ
 לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וַיִּפְנְסוּ דְבָרֵי
 הָאִמְתִּיִּים בְּלִבְכֶם, עַד אֲשֶׁר יִתְחַמֵּם לְבַבְכֶם
 בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה לְשׁוֹב
 אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשָׁךְ עָלַי בְּכָל-
 פַּעַם, חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, יוֹתֵר
 וְיוֹתֵר.

וְאֲזוּכָה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ בְּלִבִּי בְּכָל-
 פַּעַם, חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת
 דְּקִדְשָׁה, מִרְבוּתֵינוּ הַצְדִּיקִים, אֲשֶׁר הֵם
 דְּבִקִּים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ "אֵשׁ אֲכָלָה",
 "אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא". וְהֵם מְקַבְּלִים אֵשׁ
 שְׁלֹמֶעֱלָה, "רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֹהֶבֶת-יָהּ",
 לְהִלָּהֵיב וּלְחַמֵּם לְבַב יִשְׂרָאֵל, בְּחַמִּימוֹת
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, "וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּגַחְלֵי
 אֵשׁ".

חַמֵּל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׁתַּבְּעֵרְתָּ אֵשׁ
 הַקִּדְשׁ שְׁלֵחֶם, לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם
 וָעַד, וַיִּקֵּים מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֵשׁ
 תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה".

וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְקַבֵּל מֵאֵשׁ הַקִּדְשׁ שְׁלֵחֶם
 בְּכָל-פַּעַם, לְחַמֵּם וּלְהִלָּהֵיב לֵב
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, בְּהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה,
 אֵלֶיךָ וּלְעִבּוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת, בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְכָל מֵה שֶׁתּוֹפְנֵי לְהַכְנִיס חַמִּימוֹת
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה בְּלִבְ אַחֲרֵים,
 אֲזוּכָה שְׂתוֹסֵף עָלַי וַיִּמְשָׁךְ עָלַי בְּכַפְלֵי-
 כַפְלִים מְלֻמְעָלָה, חַמִּימוֹת הַלֵּב
 וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי אַבוּתֵינוּ
 וְרְבוּתֵנוּ, צְדִיקֶיךָ, עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ, מְשָׁרְתֶיךָ
 אֵשׁ לוֹהֵט.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזוּכָה, לְבַעַר וּלְגַרֵשׁ
 וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, כָּל הַרוּחַ-
 שְׁטוּת, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת וְרַעֲיוֹנֵים רָעִים,
 עַד שֶׁאֲזוּכָה מְהֵרָה לְטַהֵרְתִּי הַלֵּב בְּאֵמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזוּכָה לְדַבֵּר דְּבוּרִים
 חֲדָשִׁים קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים
 בְּכָל-פַּעַם לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת, לְרִצּוֹתֶךָ
 שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ מְהֵרָה. וְאֶהְיֶה דְבוּק בְּךָ
 בְּאֵמֶת תָּמִיד, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וְאַתֶּם
 הַדְּבִקִּים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם
 הַיּוֹם".

וַיִּקְרָא בִּי וּבְכָל יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה מִקְרָא
 שְׁכָתוֹב: "שְׂיִמְנִי כַחוֹתֶם עַל
 לְבָבְךָ, כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ, כִּי עֲזָה כַמוֹת
 אֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשֹׂאֹל קִנְאָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵי
 אֵשׁ שְׁלֹהֶבֶת-יָהּ. מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ
 לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהְבָּה, וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ,
 אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאֶהְבָּה, בּוֹז
 יְבוֹזוּ לוֹ". יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיּוֹן
 לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי

גַּם עַל־יְדֵי 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים' - נִמְנָע
ה'מָטֵר', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יא, טז-יז):
"וְעַבְדְּתֶם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְכוּ' וְלֹא יִהְיֶה
מָטֵר".

וּכְשֵׁאִין 'מָטֵר', אִין 'שִׁבְע', וּכְשֵׁאִין
'שִׁבְע', אִין 'שְׁלוֹם', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(תְּהִלִּים עב, ג): "יִשְׂאוּ הָרִים שְׁלוֹם לְעַם", כְּמוֹ
שִׁפְרֵשׁ רִש"י.

וּכְשֵׁאִין 'שְׁלוֹם', אִזִּי אִין אִישׁ עוֹזֵר
לְחֵבְרוֹ, וְכֹל אֶחָד צָרִיךְ לְנַסֵּעַ
וּלְטַלְטֵל מִמְּקוֹם לְמְקוֹם בְּשִׁבִיל פְּרֻנְסָתוֹ.

גַּם ה'צְלוֹת' בָּא - עַל 'בְּטוֹל־תּוֹרָה', כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (ישעיה ה, יג): "גָּלָה עַמִּי מִבְּלִי
דַּעַת". וְעַל־יְדֵי 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים', בָּא
'עֲצִירַת־גְּשָׁמִים', וּכְשֵׁ"אִין קָמָה, אִין תּוֹרָה"
(אבות פ"ג מ"ז).

ב.

(ח"א ריח)

דַּע: שְׁלִפְעָמִים בְּשִׁנְגָזָר עַל הָאָדָם חֹס־
וְשְׁלוֹם אֵיזָה גְזָרָה, וְ"אֶף־עַל־גֹּב
דָּאִיתוֹ לָא חָזִי מְזָלָה חָזִי" (מגלה ג), וּמְחַמַּת־
זָה רוֹצֶה לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ, וּמְזָה בָא שְׁלִפְעָמִים
פְּתָאָם הָאָדָם נוֹסֵעַ לְאֵיזָה מְקוֹם רְחוֹק - כְּדִי
לְהַסְתִּיר עֲצָמוֹ.

וְאֶף־עַל־פִּי שְׂאִינוּ יוֹדַע מְזָה - עַם־כָּל־זָה
הַנֶּפֶשׁ יוֹדַעַת מְזָה, עַל־כֵּן בָּא
לֹא רִצּוֹן לְנַסֵּעַ לְשָׁם.

וּלְפַעְמִים בְּשִׁבָּא לְשָׁם, נִתְפָּרְסָם שָׁם
בִּיּוֹתָר, וְיֻכַּל לְהַזִּיק לֹא מְאֹד
חֹס־וְשְׁלוֹם.

"אֱלֹהֵי מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר לג, א)

"וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל־
פִּי ה', וְאֱלֹהֵי מִסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם" (במדבר לג, ב)
- עֲנִינֵי נְסִיעוֹת וְטַלְטוּלִים -

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אֲדֹנָי־אֲבִי־זְמַנִּי (הבעל-שם-טוב)
זללה"ה: כִּי כָל הַמְּסַעוֹת הֵיוּ מ'ב, וְהֵם אֶצֶל כָּל
אָדָם, מִיּוֹם הַיּוֹלָדוֹ עַד שׁוֹבוֹ אֶל עוֹלָמוֹ. וְלִהְיִין
זֶה: כִּי מִיּוֹם הַלְּדָה וְהוֹצֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ, הוּא
בְּחִינַת יְצִיאַת־מִצְרַיִם כְּנֹדַע, וְאַחֲרֵי־כֵן נוֹסֵעַ
מִמְּסַע לְמְסַע, עַד בָּאוּ לְאֶרֶץ־הַחַיִּים הָעֲלִיּוֹנָה וְכוּ'.
וּבְיָדָאִי נִכְתְּבוּ הַמְּסַעוֹת בְּתוֹרָה - לְהוֹרוֹת
הַדָּרָךְ הַיָּשָׁר לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, לִידַע הַדָּרָךְ אֲשֶׁר
יֵלֶךְ בוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו, לְסַע מִמְּסַע לְמְסַע.

(דגל־מַחְנֵה־אֶפְרַיִם, פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי, עֵינ־שָׁם)

א.

(ח"א מ)

אֵיתָא ב'עֲשָׂרָה־מְאֻמְרוֹת' (לְהַרְמ"ע מִפְּאֲנוֹ -
מוֹבָא בִּילְקוּט־רְאוּבֵנִי פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי): "אֱלֹהֵי
מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר י, כח), בְּשִׁבִיל
שְׁחָטָאוּ ב'אֱלֹהֵי אֶלְקִיךָ יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת לב, ד),
בְּשִׁבִיל־זָה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

נִמְצָא: כָּל ה'נְסִיעוֹת שֶׁל אָדָם, הוּא
בְּשִׁבִיל 'קְלָקוּל־הָאֱמוּנָה', הֵינּוּ
בְּחִינַת 'עֲבוֹדַת־אֱלֹהִים'. כִּי אִם הָיָה מְאֻמִּין
בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שְׁיֻכּוֹל הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא
לְהַזְמִין לוֹ כָּל צָרְבוֹ, לֹא הָיָה נוֹסֵעַ שׁוֹם
נְסִיעָה.

וְזָה שְׁפָתוֹב בְּעֲבוֹדַת־אֱלֹהִים (ישעיה ל, כב):
"צֵא תֹאמַר לֹא". "צֵא" - זֶה בְּחִינַת
נְסִיעָה וְטַלְטוּל'.

גַּם עַל־יְדֵי 'טַלְטוּל' - מִתְקַן אֶת הַטַּלְטוּל
שְׁגָרָם כְּבִיכּוֹל לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
(שָׁם כח, כ): "וְהַמְּסַכָּה צָרָה בְּהַתְּכַנֵּס".

ומזה היה הסתלקות צדיק גדול מאד, שפתאם רצה לנסע לארץ־ישראל, והוא היה בעצמו יודע מזה שהיה צריך להסתיר עצמו, ונסע על המדינה והיה פרוסום גדול, ונסתלק באותו הדרך, וכן ארע בזמננו בסמוך השם־יצילנו.

ג.

(ח"ב נו)

כְּשֵׁיִשׁ לְהָאָדָם לֵב, אִין שִׁיךְ אָצְלוּ מְקוֹם כָּלְל, כִּי אֲדַרְבָּא, "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכוּ' (בראשית־רבה סח, ט). כִּי "הָאֱלֻקוֹת הוּא בְּלֵב" וְכוּ'.

נִמְצָא: מִי שֵׁיִשׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵלִי, אִין רְאוּי לוֹ לֵאמֹר שֶׁמְקוֹם זֶה אִין טוֹב לְפָנָיו, כִּי אִין שִׁיךְ אָצְלוּ מְקוֹם כָּלְל, כִּי אֲדַרְבָּא "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (עין שיחות־הר"ן קלט הש"ך לזה - מובא להלן).

ד.

(ח"ב סב)

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר לג, א). אִיתָא בַּמְדָּרָשׁ (מובא לעיל ח"א מ מספר עשרה־מאמרות להרמ"ע מפאנו; מובא בילקוט־ראובני פרשת מסעי): **"ש'מסעי בני ישראל, דהינו: הנסיעות שבני־ישראל נוסעין ממקום למקום, הם מכפרין על אלה אלקיך ישראל"** (שמות לב, ד), הִינוּ: עַל פְּגָם 'עֲבוּדָה־זָרָה'.

כִּי אָפְלוּ כְּשֵׁאִין עוֹבְדִין 'עֲבוּדָה־זָרָה' - יֵישׁ פְּגָם 'עֲבוּדָה־זָרָה'. כִּי 'קִלְקוּל־הָאֱמוּנָה', הִיא גַם־כֵּן בְּחִינַת 'עֲבוּדָה־זָרָה'.

וּכְמוֹ שְׁמוּבָא (בְּשֵׁם הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב) עַל פְּסוּק (דְּבָרִים יא, טז): "וְסַרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם"

אֱלֻקִּים אַחֲרֵיהֶם" - "שֶׁתִּכַּף כְּשִׁפְרִים מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ הוּא בְּחִינַת 'עֲבוּדָה־זָרָה'."

וְעַל־יַדִּי הִנְסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִתְכַּפְּר. וְ"כֹל־זָמַן שֵׁישׁ עֲבוּדָה־זָרָה בְּעוֹלָם, חֲרוֹן־אַף בְּעוֹלָם" (ספרי פרשת ראה; רש"י דברים יג, יח).

נִמְצָא: כְּשֶׁנִּתְכַּפְּר 'פְּגָם עֲבוּדָה־זָרָה' כִּנ"ל, נִמְתַּק ה'חֲרוֹן־אַף', וְנִמְשָׁךְ 'רַחֲמָנוּת'.

וְעַקֵּר 'רַחֲמָנוּת' הוּא: בְּבְחִינַת (בראשית מג, יד): **"וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים", "לָכֶם" דִּיקָא. שֵׁיִתֵּן לָנוּ ה'רַחֲמָנוּת', שֵׁימְסוּר ה'רַחֲמָנוּת' בִּיְדֵינוּ, שְׁאַנְחָנוּ בְּעַצְמָנוּ נִרְחַם עָלֵינוּ.**

וְאָצְלוּנוּ ה'רַחֲמָנוּת' בְּפְשִׁיטוֹת: לְהַתְּרַפָּא מִן הַחֲלִי וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. כִּי אָצְלוּ יִתְבָּרַךְ יְכוּל לְהִיּוֹת, שְׁגָם הַחֹלְאָת הַקְּשָׁה וְכָל הַיְסוּרִין הֵם הַרַחֲמָנוּת שְׁלוֹ, כִּי בּוֹדָאי כָּל מַה שֶׁעוֹשֶׂה לְהָאָדָם, אָפְלוּ יְסוּרִין קָשִׁים, הַכָּל הוּא רַק רַחֲמָנוּת. וְאִין אָנוּ מְבִינִים הַרַחֲמָנוּת שְׁלוֹ, וְאִין אָנוּ יְכוּלִין לְקַבֵּל אוֹתוֹ - רַק שֵׁיִתֵּן בִּיְדֵינוּ הַרַחֲמָנוּת [מְבַאֵר בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, עֲרוּבֵי־תַחֲוּמִין ג].

וְזֶהוּ: 'יִשְׂרָאֵל' - רְאֵשִׁי־תִבּוֹת: אֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים - כִּי ה'רַחֲמָנוּת' נַעֲשָׂה, עַל־יַדִּי "מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כִּנ"ל.

[לִקוּטֵי־הַלְכוֹת, עֲרוּבֵי־תַחֲוּמִין ג, א: בַּחֲל - אִי־אֶפְשֶׁר לְזָכוֹת לְבַחֲינָה זו, בְּחִינַת "אֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים", כִּי־אֵם עַל־יַדִּי נְסִיעוֹת וְטִלְטוּלִים, בְּחִינַת "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". אָבֵל בְּשֶׁבֶת - אֲדַרְבָּא! אֲסוּר לְנַסֵּעַ וְלַצֵּאת בְּדֶרֶךְ, כִּי אַז מִתְגַּלֶּה ה'אֱמוּנָה', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ ה'רַחֲמָנוּת'.

וּבְשֶׁבֶת־קָדֵשׁ זֹכִיךְ לְבַחֲינַת 'רַחֲמָנוּת' הַזֶּה, בְּחִינַת 'רַחֲמִים רַבִּים' - כִּי אַז "כָּל דֵּינִין אֶתְכַפְּיִן, וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא גְּלִי רַצוֹן דִּילֵיה" (זוהר יתרו פח:), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רַחֲמִים דְּעֵתִיקָא',

שהוא בחינת 'רחמים רבים', בחינת 'דענא דרעוין'. כי אז בשבת - ה'דעת' מתגלה, שהוא בחינת 'רחמנות' פ"ל, כי עקר 'הארת הדעת' הוא בשבת, כמובא (לקוטי מוה"ר ח"א קיט). ענין בפינים באריכות: ה'לכה זו בני עליי שתי התורות של "אלה מסעי" הנ"ל, ח"א מ; ו"ח ב סב)].

אף-על-פי שאז כבר היה מפרסם בעולם - הזהיר מאד לאנשיו שנסעו עמו: **"שיזהרו לבלי להודיע בשום מקום שהוא נוסע"**.

ולא ידעו בשום מקום שהיה, שהוא נמצא שם, כי נסע בהעלם בדרך הסוחרים.

ה.
(ח"ב עו)

"ישראל נעשים אדונים לבעליהם"
(סנהדרין קד:). כי בכל מקום שבאין בגלות, בתחלה הם פבושים בגולה, אבל אחר-כך **"נעשים אדונים לבעליהם"** - כי פובשים את המקום ההוא שבאים שם בגולה. כי ישראל מרימין ומעלין, כל המקומות השפלים והנפולים.

ז.
(שיחות-הר"ן נ)
כל הנסיעות שלו היו פלאות נשגבות ונעלמות מאד, כמו הנסיעה לקאמיניץ, ולנאווריטש, ולשאר יגראד, וכיוצא בהם המזכרים קצת בדברינו - כי היה לו בזה סודות נוראות מאד הנעלמות מעין כל חי.

כמו שאמרו רז"ל (מגלה ו): **"עתידין בתי תרטיאות וקרקסאות שילמדו בהן תורה ברבים, שנאמר (זכריה ט, ז): 'ונשאר גם הוא לאלקיננו וכו'"** - כי ישראל מעלין ומנשאין, כל המקומות הנפולים.

וכמו שפעם-אחד בפשא מהדרך, מהדרכים הנזכרים לעיל, ספר איזה מעשה נוראה המבאר ב"ספורי-מעשיות" (מעשה ז מזבוב ועפביש), ואמר: **"שיזאת המעשה מבארת ענין הנסיעה שלו"**.

ועל-כן נקראין ישראל בגלות: "בני הגולה" (מדות פ"ג מ"א; ערובין קד: תענית כד. מגלה י. ועוד ועוד בלשון חז"ל) - כי אף-על-פי שאחר-כך נעשים אדונים, ומקימין ומנשאין ומעלין הכל, אף-על-פי-כן בתחלה הם בגלות, כי הם נע-ונד' בגלות.

[כמו שהתחיל שם בהספור: **"ענה ואמר: אספר לכם כל הנסיעה שלי שהיה לי"**].

ועל-כן נקראין: "בני הגולה" - כי זה אותיות 'גולה', ראשי-תבות: **"ונשאר גם הוא לאלקיננו"** כי אחר-כך מעלין ומנשאין הכל, בבחינת: **"ונשאר גם הוא לאלקיננו"**.

ובאמת הדבר סתום וחתום מאד, כי מי יוכל לעמד בסוד המעשיות שספר, או בסוד הנסיעות וההנהגות הנפלאות והנעלמות שלו.

ו.
(שבחי-הר"ן א)

וכל נסיעותיו היו בפשיטות, בדרך אנשים פשוטים, בלי שום התנשאות ובלי שום פרוסום.

ח.
(שיחות-הר"ן פה)
אחד שאל אותו על ענין נסיעה לאיזה מקום: **"אם יסע לשם!?"**
השיב לו: **"כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנע מזה, לישב בביתו דוקא!"** - כי בכל מקום שנוסע לשם, מתקן שם איזה דבר.

רק שיזהר להיות שמור מן העברה חס-
ושלום, אזי כל אדם מתקן בכל מקום
שנוסע לשם. אפלו איש פשוט לגמרי.

כי בכל מקום שבא לשם, עושה שם
בודאי איזה דבר שבקדשה, כי מתפלל
שם, ואוכל שם, ומברך על אכילתו לפניו
ולאחריו, וכיוצא בזה.

כי בודאי איש ישראלי אפלו הפחות-
שבפחותים, עושה כמה דברים
שבקדשה בכל מקום אשר הוא שם. ועל-כן
בודאי מכרח מן השמים להיות שם באותו
מקום דוקא, כדי שיתקן שם מה שהוא
דיקא צריך לתקן שם.

על-כן טובה לפניו מה שנודמן לו נסיעה
לשם, כי אולי יהיה מכרח לבוא
לשם "בששלאות של ברזל", וכמו שאמרו
רבותינו ז"ל על יעקב אבינו (שבת פט:).

וכל-זה [הנ"ל] דבר רבנו ז"ל, עם איש
פשוט לגמרי.

ט.

(שיחות-הר"ן קכב)

שמעתי בשמו שאמר: שאם לא היה
ממתין בבטחון לישועת-השם,
כבר היה איש נוסע ומטלטל, כמו כל
הנוסעים ומטלטלים עצמם בשביל הפרנסה
בנהוג עכשו.

ואמר זאת לענין הנהגת-הבית בפרנסה
ומלבושים ושאר צרכי-הבית, שעל-
פירוב חסר לאדם הרבה וכו': שצריכין
להמתין לישועת-השם ו"לבלי לדחק את
השעה" (ערובין יג:) למלאות החפרון תבא-
ומיד.

ואמר על-עצמו: שאם לא היה ממתין,
כגון פשהיה חסר לו איזה דבר וכו'
- היה צריך ללוות לעצמו ולהיות בעל-
חוב, עד שהיה מכרח להיות נוסע ומטלטל!
כמו שאנו יודעים ענין הנוסעים - שהם
מכרחים תמיד לפע על המדינה,
מחמת שהם תמיד בעלי-חובות וכו'.

וענין זה צריכים לידע מאד, כי לכל אדם
חסר הרבה וכו', וצריך להסתפק
במעוטי וכו'.

ואם נדמה לו שצריך מלבוש וכו' - אל
ידחק השעה ללוות ולהקיף ולהיות
בעל-חוב, אך ימתין עד שיבוא עתו.

וטוב לסבל דחק אפלו במזונות, וכל-שכן
במלבושים ודירות וכו', ולא להיות
בעל-חוב.

ומוטב שיהיה בעל-חוב לעצמו או לבני-
ביתו במלבושים, מלהיות בעל-
חוב להחנוני או לאחרים וכו'.

י.

(שיחות-הר"ן קלט)

ספר לי אחד מאנשיו: שפעם אחד ספר
לרבנו ז"ל: "שדברו לו איזה שדוד!"
- ואמר האיש הנ"ל לפניו ז"ל: "ששם אין
מקום לפניו!"

השיב לו [רבנו ז"ל]: כשיש להאדם לב של
ישראל, אין שיה אצלו 'מקום'
וכו'. כי ה'לב' הוא אלקות וכו' וכו'. (פנדפס
בלקוטי-תנינא סימן ג"ו - מובא לעיל).

יא.

(שיחות-הר"ן רפ)

לענין שהצדיקים נעים ונדים בדרך, אמר:
שיש נשמות נדחות שאינם יכולים

לְהַתְעַלּוֹת, כִּי אִם עַל-יְדֵי מַה שֶׁהַצַּדִּיק נָעַד-
וְנָדָה.

וַיֵּשׁ צַדִּיק שְׂאִינוּ רוּצָה לְהִיזֵת נְעִי-וְנָדָה,
אָבֵל אֶהְיֶה-עִלְפִּיכֶן הוּא נְעִי-וְנָדָה
בְּבֵיתוֹ. הִינּוּ: מַה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ הֵנָּה וְהֵנָּה
בְּבֵיתוֹ, זֶהוּ גַם-כֵּן בְּחֵינֵת נְעִי-וְנָדָה.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א צב: עַל-יְדֵי מַה שֶׁאָדָם נְעִי-וְנָדָה
בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יְכוּל לְהַחֲזִיז מֵתִים].

יב.

(חיי-מוהר"ן קיד)

וַיְהִי הַיּוֹם, בְּשַׁנַּת תַּק"ס, רָאָה רַבֵּנוּ ז"ל
בְּמָקוֹם שֶׁרָאָה וְהִשְׁיִג בְּמָקוֹם שֶׁהִשְׁיִג:
שֶׁהוּא צָרִיךְ לְקַבֵּעַ דִּירָתוֹ בְּקַהֲלַת
זְלַאטִיפּאָלִיעַ וְכו'.

וְהַלְשִׁין עַל רַבֵּנוּ ז"ל וְכו', עַד שֶׁעָשָׂה
מַחֲלָקַת גְּדוּל עַל רַבֵּנוּ ז"ל. וּמֵאָז
וְהַלְאָה נִתְעוּרַר הַמַּחֲלָקַת הַגְּדוּל מְאֹד, עַד
שֶׁכַּמְעַט כָּל הָעִיר כְּפֹה חֲלָקוֹ עַל רַבֵּנוּ ז"ל.

וְגִדְל עֵצִים הַמַּחֲלָקַת שֶׁהָיָה עָלָיו שָׁם, וְגִדְל
הַיִּסּוּרִין שֶׁהָיוּ לוֹ שָׁם, אִי-אֶפְשָׁר
לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר, כִּי יֵשֵׁב שָׁם כְּמוֹ עַל קוֹצִים
מִמֶּשׁ וְכו' וְכו'.

אֲךָ מֵעַת הַנִּלְכָּה, שֶׁנִּכְנַס רַבֵּנוּ ז"ל
לְזְלַאטִיפּאָלִיעַ סְמוּךְ לְגִבּוֹלוֹ שְׁתֵּי
פֶרֶסְאוֹת, וְגַם עַל-יְדֵי רַבּוּי הַמַּלְשִׁינוֹת כְּנִלְכָּה,
עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוּרַר הַמַּחֲלָקַת הַגְּדוּלָּה, עַד
שֶׁבָדוּ עָלָיו כְּזָבִים אֲשֶׁר לֹא עָלְתָה עַל דַּעְתּוֹ.

וְרַבֵּנוּ ז"ל אָמַר: "שֶׁהוּא מְכַרְחָה לִישֵׁב שָׁם
מִן-הַשָּׁמַיִם, כִּי הוּא מִתְקַן שָׁם
חֵטְא שֶׁל 'יִרְבְּעִים בֶּן נִבְט'!" וְכו'.

גַּם אָמַר אֲזִי: בְּשֵׁם שֵׁישׁ עָרִים לְמַטָּה, בְּךָ
יֵשׁ עָרִים לְמַעְלָה.

וְאָמַר אֲזִי הַתּוֹרָה שֶׁל "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל", הַמּוֹבָא בְּלְקוּטֵי-תַנְיָנָא
סִימֵן ס"ב, שֶׁמְדַבֵּר שָׁם מִתְקוּן חֵטְא עֲבוּדָה-
זָרָה, לְכַפֵּר עַל "אֵלֶּה אֱלֹקֵיךָ יִשְׂרָאֵל", עַל-
יְדֵי "מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". וְשָׁם הוּא רַק רִמָּז
בְּעִלְמָא מַעֲנִין זֶה שֶׁל 'יִרְבְּעִים בֶּן נִבְט' הַנִּלְכָּה.

יג.

(חיי-מוהר"ן קכ)

בְּוֹדָאֵי אֵין שׁוּם אָדָם יוֹדֵעַ תַּכֵּן פּוֹנוֹת
נְסִיעוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים (שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל).

יד.

(חיי-מוהר"ן קכא; קנה)

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר לֵג, א).
אֲשֶׁרִי הַזִּזְכָּה וְיִזְכָּה לִידַע סוּד אֶחָד
מִנְסִיעוֹתָיו הַפְּלִיאוֹת מְאֹד, שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם
שׁוּם טַעַם עַל-פִּי פִּשׁוּט.

וְאָמַר בְּעַת שֶׁנִּסְעָה לְנֶאֱוֹרִיטָשׁ: "אֵלֶּה הָיוּ
הָעוֹלָם יוֹדְעִים עֲנִין נְסִיעָתִי, הָיוּ
מְנַשְׁקִים הַפְּסִיעוֹת שְׁלִי. בְּכֹל פְּסִיעָה
וּפְסִיעָה שֶׁל נְסִיעָתִי, אֲנִי מְכַרְיַע אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ לְכַהֲזָכוֹת!"

טו.

(חיי-מוהר"ן קכח)

פְּעַם-אַחַת הָיָה מְסַפֵּר בְּשִׁבְת־שִׁירָה,
מַעֲנִין: שֶׁבְּיָמִים הַקּוֹדְמִין הָיָה
נוֹסֵעַ עַל הַמְּדִינָה בְּעֵתִים הַלְלוֹ, וְהָיָה אוֹמֵר
שָׁם תּוֹרָה נִפְלְאָה וְכו'.

וְהָיָה מְסַפֵּר בְּמַתְגַּעְגַּע, וְאָמַר: (א)
שֶׁכְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עַל הָעֵגְלָה - הָיָה
עֲנִין מִיחָד. (ב) וּכְשֶׁהָיָה בָּא לְעִיר שֶׁנִּסְעָה לָשָׁם
וַיֵּצֵאוּ לְקִרְאָתוֹ וַעֲשׂוּ לוֹ כְּבוֹד - הָיָה נַעֲשֶׂה
עֲנִין אַחֵר. (ג) כְּשֶׁנִּכְנַס אֶל הָעִיר - הָיָה עֲנִין

אחר. ד) כְּשֶׁאָמַר תּוֹרָה שָׁם - הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.
ה) אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁקָּבַל מְעוֹת - הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.

וְחָשַׁב כִּי־צָא בָּזָה כַּמָּה עֵינַיִם - שֶׁבָּכַל
פַּעַם הִיָּה עֵינֶיךָ אַחֵר.

וְהַמּוֹבֵן מְדַבְּרִי: שֶׁהִיָּה לוֹ בְּעֵינֶיךָ הַנְּסִיעָה,
עֲבוּדָה מִיַּחַדָּת נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה
מְאֹד, בְּכָל עֵינֶיךָ בְּפִנְי־עֲצֻמוֹ, הֵן בְּהַנְּסִיעָה,
הֵן בְּהַכְּבוֹד וְכוּ' וְכוּ'.

טז.

(חיי-מוהר"ן קנו)

אָמַר: הַמָּקוֹם שְׁלִי הוּא רַק אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
מָה שָׂאֲנִי נוֹסֵעַ אֲנִי נוֹסֵעַ רַק
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלִפִּי שָׁעָה אֲנִי רוֹעֵה
בְּבִרְסֻלָּב וְכוּ' וְכוּ'!

יז.

(חיי-מוהר"ן קצה)

צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ: "שִׁיזְכָּה
לְכוּן רְצוֹנֵנוּ יִתְבָּרֵךְ, לְעֲשׂוֹת רַק
מָה שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ חַפְצִי!"

אָבֵל כְּשֶׁזֹּכִין שְׁמַתְנוּצֵץ לוֹ הָאָרֶה, וְזוֹכָה
לְדַעַת מָה הוּא עוֹשֶׂה - אֲזִי טוֹב לוֹ
בְּיוֹתֵר שֶׁנִּפְתָּחוּ לוֹ כָּל הַשָּׁמַיִם וְכָל הַחֻכְמוֹת,
וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ מֵרָאָה לוֹ מָה הוּא עוֹשֶׂה וְכוּ'.

וְאִז כְּשֶׁזֹּכָה לְרֹאוֹת מָה שֶׁהוּא [הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ]
עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם - אֲזִי בּוֹדְאֵי הַשֵּׁם־
יִתְבָּרֵךְ שׁוֹמְרוֹ מְלַחֵכְשֵׁל חֲסִידֵי־שְׁלוֹם.

וְזָה בְּחִינַת: "וְהַמְּשֻׁפְּלִים יִזְהִירוּ בְּזֵהַר
הָרְקִיעַ" (דניאל יב, א) - כִּי עַל־יְדֵי הַשֶּׁכֶל
וְהַחֻכְמָה שְׁמַתְנוּצֵץ וּמִזְהִיר, עַל־יְדֵי־זָה
נִפְתָּחִין הַשָּׁמַיִם וְהָרְקִיעִין, כִּי "כָּל־מִן בְּחֻכְמָה
עֲשִׂיתָ" (תהלים קד, כד).

וְאִז כְּשֶׁמִּזְהִיר וּמַתְנוּצֵץ ה'שֶׁכֶל, וְנִפְתָּחִין
הָרְקִיעִין, בְּחִינַת "וְהַמְּשֻׁפְּלִים

יִזְהִירוּ" וְכוּ' - אִז הוּא יוֹדֵעַ מָה הוּא [הַשֵּׁם־
יִתְבָּרֵךְ] עוֹשֶׂה, וְאִז הוּא נִשְׁמָר מִמְּכַשׁוֹל חֲסִי־
וְשְׁלוֹם.

וְזָה בְּחִינַת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל רְאִשֵׁי־תְבוֹת שֶׁל
זָה הַפָּסוּק: "וְהַמְּשֻׁפְּלִים יִזְהִירוּ
כְּזֵהַר הָרְקִיעַ", שֶׁהֵם רְאִשֵׁי־תְבוֹת: "יִוָּה"ך'
- שֶׁזָּה בְּחִינַת הַשֵּׁם־הַקְּדוֹשׁ הַמְּסֻגָּל לְשִׁמְרָה
(הָאֲרִיז"ל).

כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת "וְהַמְּשֻׁפְּלִים יִזְהִירוּ" -
עַל־יְדֵי־זָה הוּא נִשְׁמָר מִמְּכַשׁוֹל כְּנִל,
שֶׁזָּה בְּחִינַת שֵׁם הַנִּל, שֶׁהוּא שְׁמִירָה
לְהוֹלְכֵי־דָרֶךְ מִנְּזֻלָּן וְרוֹצֵחַ, כְּמוֹבָא אֲצֵל
'תְּפִלַּת־הַדָּרֶךְ' (שַׁעֲרֵי־צִיּוֹן, סֵדֶר תְּפִלַּת־הַדָּרֶךְ).

וְהוּא יוֹצֵא מֵהַפָּסוּק (תהלים צא, יא): "כִּי
מִלְּאֲכִיזוֹ יִצְוֶה לְךָ", שֶׁסּוֹפֵי־תְבוֹת
'יִוָּה"ך' כְּמוֹבָא שֵׁם (בְּשַׁעֲרֵי־צִיּוֹן).

יח.

(חיי-מוהר"ן רד)

תָּמָה עַל־עֲצֻמוֹ, עַל שֶׁעוֹשֶׂה תָּמִיד דְּבָרִים
מְשֻׁנִּים וְנִפְלְאִים מִדַּעַת בְּנֵי־אָדָם? -
עַל אֲשֶׁר הוּא תָּמִיד נֶעֱיָנֵד מִמָּקוֹם לְמָקוֹם?

וְכָה הִיָּה חֶסֶד לוֹ בְּמַעֲדוֹעַד־יוֹקֵעַ? - הִיָּה
רְאוּי לוֹ לִישֵׁב שָׁם תָּמִיד, כִּי שָׁם הִיָּה
יֹשֵׁב בְּשִׁלּוֹה וְהַשְּׁקֵט.

וְהוּא לֹא רָצָה לִישֵׁב בְּשִׁלּוֹה, וְנָסַע מִשָּׁם
וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּזִלְאֵי־פֶאֶלְיֵעַ, וְהִיָּה לוֹ
שָׁם מַחֲלֻקַּת גְּדוֹל וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד.

וְנָסַע מִשָּׁם וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּבִרְסֻלָּב. אַחֲר־כֵּן
בָּזָה הַקּוּץ, נָסַע מְבִרְסֻלָּב, וְקָבַע
דִּירָתוֹ בְּאוֹמֵן וְכוּ'.

יט.

(חיי-מוהר"ן רי)

בְּאוֹמֵן דְּבַר עֲמִי מֵעַנֵּן נְסִיעָתוֹ, וְאָמַר לִי אִז: "יֵשׁ דֶּרֶךְ בְּזֶה מִבֵּית לַחוּץ, וּמִשָּׁם אֶל הַהָר, וּמִשָּׁם לְסַבֵּב דֶּרֶךְ הַנְּהַר הַקָּטָן וְהַגָּשֶׁר, וּמִשָּׁם לְבֵית רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּמִשָּׁם לְבֵית רַבִּי זְלִיג, וּמִשָּׁם לְאוֹמֵן, כִּי בְּדֶרֶךְ זֶה יֵצֵא לְאוֹמֵן" וְכו'.

הֵינּוּ: כִּי עַל הַיָּד שֶׁהִיָּה אֶצֶל הַמְּלֶכֶד הַמְּבֹאֵר בְּהַמְעֵשָׂה שֶׁל הַבַּעַל-תְּפִלָּה - שֶׁם הָיוּ מִצְרִיִּין כָּל הַדְּרָכִים שְׁבַע-עוֹלָם, עַל-כֵּן אָמַר: "שָׁגַם יֵשׁ דֶּרֶךְ בְּזֶה".

כְּלוֹמַר: שְׁבוּדָאֵי גַם דֶּרֶךְ זֶה הִיָּה מִצְרִי שֶׁם עַל אוֹתוֹ הַיָּד! - הֵינּוּ: מִהַבֵּית לַחוּץ, וּמִשָּׁם לַהָר, וּמִשָּׁם לַהַבְּתָיִם הַנִּל, וּמִשָּׁם לְאוֹמֵן.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה לַהֲבִין זֹאת לְעֵתִיד, כִּי בְּעַנֵּן נְסִיעָתוֹ, יֵשׁ סוּדוֹת נוֹרְאוֹת בְּכָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה, כִּי בְּכָל נְסִיעוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת יֵשׁ רִזִּין עֲלָאִין גְּבוּהִים מְאֹד, מִכָּל-שָׁכַן בְּנְסִיעָה הָאֲחֵרוֹנָה הַזֹּאת שֶׁנִּסְעָה לַהֲסַתְּלַק שֶׁם וְכו'.

כ.

(חיי-מוהר"ן תקמג)

כַּמּוּזָה פְּעָמִים הָיָה מְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמָּנוּ וְהִזְהִיר אוֹתָנוּ מְאֹד: לְקַרֵּב נַפְשׁוֹת לַהֲשִׁים-יִתְבָּרֵךְ, לַהֲשִׁתְּדַל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם בְּנֵי-אָדָם, כִּדִּי לְעוֹרְרֵם וּלְהַשִּׁיבֵם לְקַרְבָּם לַהֲשִׁים-יִתְבָּרֵךְ וְכו'.

וְגַם הָיָה רְצוֹנוֹ: שִׁסְעוּ נְסִיעוֹת בְּשִׁבְלֵי-זֶה, כִּדִּי לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם.

כא.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, פְּקוּדוֹן ה, לט)

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לַהֲאֲמִין: שֶׁעַקֵּר כּוֹנֵן הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ מֵה שְׁמִסְבֵּב שִׁסְעַת הָאָדָם, הוּא רַק בְּשִׁבְלֵי שְׁלֵמוֹת-הַתּוֹרָה.

הֵינּוּ: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְצִאת מִבֵּיתוֹ לִילֵךְ אוֹ לְנַסֵּעַ לְמִקוֹם-אַחֵר, כִּדִּי שִׁיּוּכַל לַהֲתוֹעֵד עִם אָדָם אַחֵר, אוֹ עִם כַּמּוּזָה אֲנָשִׁים, לְדַבֵּר עִמָּהֶם מִהַתְּכַלִּית הָאֲמִתִּי וְהַנְּצַחִי, שִׁיעוֹרְרוּ זֶה אֶת זֶה אֶל הָאֲמִת-לְאֲמִתוֹ, "כִּי זֶה כָּל הָאָדָם" (קַהֲלַת יב, יג).

וְכָל-אָדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת-שָׁמַיִם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וְעַל-כֵּן מִסְבֵּב הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ שִׁיֵּלֵךְ וְיִסְעַת הָאָדָם, הַכֹּל רַק בְּשִׁבְלֵי-זֶה.

וְרַק זֶה יְדוּעַ: שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שְׁבַזָּה הָעוֹלָם, בְּהַכְרַח שִׁיתְּלַבְּשׁוּ בְּמַה שְׁמַתְּלַבְּשִׁים, וְהַקְּלָפָה קוֹדֶמֶת לְפָרִי, עַל-כֵּן עַל-פִּי-רַב מַתְּלַבְּשִׁים הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלָטוּלִים בְּעַסְקֵי חַל.

אֲבָל הַחֲפֵץ בְּאֲמִת, צָרִיךְ לְשׁוּם לְבוֹ לְשֶׁרֵשׁ הַדְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה, עַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְשׁוּם לֵב לַהֲאֲמִין: שֶׁעַקֵּר נְסִיעָתוֹ וְטְלָטוּלוֹ, כִּדִּי שִׁיתוֹעֵד עִם בְּנֵי-אָדָם, אוֹלֵי יוּכַל לְדַבֵּר עִמָּהֶם דְּבָרֵי אֲמִת, אוֹ שִׁיקְבְּלוּ הֵם מִמֶּנּוּ, אוֹ שִׁיקְבְּלֵי הוּא מֵהֶם, אוֹ שִׁיקְבְּלוּ וְיֵאִירוּ זֶה בְּזֶה, בְּבַחֲיִנַת (תְּרַגּוּם יִשְׁעִיָה ג, ג): "וּמִקְבְּלִין דִּין מִן דִּין".

כִּי בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נְקֻדָּה-טוֹבָה, וְצְרִיכִין לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ, לַהֲאִיר בְּנַפְשׁוֹ לְבַל יִישָׁן אֶת יָמָיו שְׁנַת עוֹלָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם וְכו', וְזֶה עַקֵּר שֶׁרֵשׁ כָּל הַנְּסִיעוֹת שְׁבַע-עוֹלָם.

כב.

(עלים-לתרופה, ג' דברים ת"ר)

כמה חסדים ונפלאות פלאי-פלאות,
ראיתי בנסיעות האלו הנוגע
לעניננו.

אשר בשביל עסק אחד מפלצה, ולדבר
דבר-תורה אחד, עם איש אחד,
שדברתי בכל הנסיעות האלו - בודאי בדאי
כל טלטולי הקשה עלי מאוד מאד, אשר אין
לשער, וכל רבוי ההוצאות והבלבולים וכו'.

כג.

(ספר-המדות, עניני נסיעה וטלטול)

[א] מי שאין לו בנים, יקבל על-עצמו גלות
(בנים לח).

[ב] על-ידי רדיפת שלום, מציל את בניו
ממיתה ומגלות. (בנים עב; שלום יז).

[ג] כל הדרכים שאדם הולך בהן, הכל
מהשם-יתברך והם רצון-השם. אבל אין לה
אדם שיבין את דרכו, אלא מי שהוא ענו
(דרך ט).

[ד] על-ידי נסיעת הדרכים, האדם נעשה
מבין (דרך ח"ב ד).

[ה] המקבל גלות על-עצמו, הוא סגולה
להריון (הריון ו).

[ו] על-ידי הנסיעה שנוסעים מכפר לכפר
ומעיר לעיר, דבריו אינם נשמעים (התנשאות
טז).

[ז] על-ידי הטלטול, זוכין לשם-טוב (טלטול
ח"ב א).

[ח] על-פי-רוב, היראים פרנסתם בא, על-
ידי טלטולים (טלטול ח"ב ב).

[ט] לפעמים, הצדיק בא לטלטולים, כדי
שיבא לעולם-הבא, ויזכר כל המקומות
שהיה בהם, ועל-ידי-זה יבאו טובות לאלו
המקומות (טלטול ח"ב ג).

[י] לאו בכל-מקום אדם זוכה לסגל תורה
ומעשים-טובים. בשביל-זה הקדוש-ברוך-
הוא מסבב סבובים, שיצא זה האדם ממקום
הזה למקום אחר (טלטול ח"ב ד).

[יא] לפעמים נתחייב אדם איזהו גלות,
ונתחלה לו על איזהו חולאת (טלטול ח"ב ה).

[יב] השוכח דבר אחד מתלמודו, גורם גלות
לבניו, ומורידין אותו מגדלתו (למוד כג).

[יג] המזמין עכו"ם בתוך ביתו ומשמש
עליו, גורם גלות לבניו (צדקה כה).

[יד] טלטול הצדיקים, לפעמים הוא בשביל
לגלות איזה צדיק נסתר (צדיק קסו).

[טו] השכרות, גורם גלות (קרי ח"ב א; שכרות
ח"ב ב).

[טז] גלות, מכפרת על הכל (תשובה ז).

[יז] מי שיש לו בית-הכנסת, ואינו נכנס
לשם להתפלל, גורם גלות לבניו (תפלה לו).

כד.

(לקוטי-הלכות, ברפת-המזון ומים-אחרונים ה, ה-ח)
על-ידי שהיה המשכן עם הארון והלוחות
בעצמן עם כל ישראל - נעים
ונדים במדבר, על-ידי-זה דיקא ברוו והעלו
בכל פעם, את ה'תורות הנפולות', לשרשן,
עד שנתתקנו ונעשו 'תורה אמתית'.

שזהו בחינת כל מצוות התורה הקדושה,
שנצטוו בכל פעם במדבר באהל
מועד, שזכו לזה בכל פעם על-ידי שבררו
והעלו בכל פעם 'תורות הנפולות' לשרשן.

וְעַל־כֵּן נִכְתְּבוּ כָּל מַסְעוֹת שְׁלֵהֶם בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר לֵג, א): "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - כִּי מִכָּל הַמַּסְעוֹת שְׁלֵהֶם נַעֲשֶׂה תּוֹרָה.

וְעַל־כֵּן נֹאמַר (יחזקאל יא, טז): "כִּי הִפְּיִצוּתִים בְּגוֹיִם וְכִי זָרִיתִים בְּאַרְצוֹת וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעֻט". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (מגלה כט): "אֵלֹהֵי בְּתֵי־כְנָסִיּוֹת וּבְתֵי־מִדְרָשׁוֹת".

כִּי כְּשֶׁזֹּכֵינָם בְּגָלוּת לְהַרְבִּיץ תּוֹרָה אִמְתִּית בְּיִשְׂרָאֵל, וְלִקְבַע בְּתֵי־כְנָסִיּוֹת וּבְתֵי־מִדְרָשׁוֹת לְעֶסֶק בָּהֶם בַּתּוֹרָה - נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה תַקּוּן גָּדוֹל, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה חוֹזְרִים לְתַקּוּן פְּגַם הַחֲרָבָה, וְעוֹסְקִים בְּתַקּוּן בְּנִינֹהוּ.

כִּי כָּל הַגְּלוּיּוֹת שֶׁיִּשְׂרָאֵל גּוֹלֵינָם מֵאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל וּמִטְּלָטְלֵינָם וְנָעִים וְנָדִים בְּחוּץ־לְאֶרֶץ - כּוֹנְנֵתוּ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְטוֹבָה, כְּדֵי שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא יִבְרָרוּ וְיַעֲלוּ יִשְׂרָאֵל הַתּוֹרָה הַנְּפֹלוֹת.

שִׁיבְרָרוּ אוֹתָם בְּכַח הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, שֶׁהֵם יְכוּלִים לְבָרְרָם וּלְהַעֲלוֹתָם הַתּוֹרָה, מִבְּחִינַת גְּלוּת וּטְלָטוּל, לְבְּחִינַת בֵּיתָא, בְּחִינַת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל־יְדֵי שְׁעוֹסְקִים לַעֲשׂוֹת יְשִׁיבוֹת קְדוּשׁוֹת, וְלִקְבַע בְּתֵי־מִדְרָשׁוֹת לְעֶסֶק בָּהֶם בַּתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִקְדָּשׁ־מְעֻט כַּנ"ל, וְכו'. עַד שֶׁנִּזְכָּר עַל־יְדֵי־זֶה שִׁיבְנָה הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ עַל מְכוּנוֹ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

כה.

(לקוטי־הלכות, ערוגי־תחומין ה, יד)
כָּל הַטְּלָטְלוּלִים שֶׁל כָּל אָדָם, הֵם בְּחִינַת גְּרוּשׁ וּגְלוּת, שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַבְּרָאשִׁית ג, כד): "וַיַּגְרֶשׁ אֶת הָאָדָם" וְכו', עַל־

יְדֵי חֲטָא אֲכִילַת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכוּ כָּל גְּלוּיּוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהוֹלְכִין מִטְּלָטְלֵינָם נֶעַ וְנָד מִגּוּלָה אֶל גּוּלָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכוּ כָּל הַגְּלוּיּוֹת וְהַטְּלָטְלוּלִים, בְּפִרְטוּיּוֹת שֶׁל כָּל אָדָם וְאָדָם שֶׁמִּכְרַח לִילְךָ בְּדַרְכֵי יִשְׂרָאֵל וְלִהְיוֹת נֶעַ וְנָד וּמִטְּלָטְלֵינָם.

וְהַכֹּל בְּשִׁבִיל בְּרוּר־הָאֱמוּנָה שֶׁנִּתְקַלְקְלָה מִחֲטָא אָדָם־הָרָאוּן, וְעַל־יְדֵי חֲטָאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת. וְכַמְבָּאָר בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בַּתּוֹרָה "אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכו' (ח"א מ): "שֶׁכָּל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלָטְלוּלִים, הֵם מִחֲמַת פְּגַם־אֱמוּנָה", עֵינֵי־שָׁם.

כו.

(לקוטי־הלכות, ראשית־הגז ה, טו-טז - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א יב, תהלה לדוד')

"אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכו' (בַּמִּדְבָּר לֵג, א). כָּל הַטְּלָטְלוּלִים וְהַנְּסִיעוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל בְּרוּר הַהֲלָכוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת רַגְלֵי־הַקְּדוּשָׁה, בְּחִינַת "הַלִּיכוֹת עוֹלָם" (תְּבַקּוּק ג, ז), כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (נדה עג. על תְּבַקּוּק הני"ל): "אֵל תִּקְרִי הַלִּיכוֹת, אֵלָּה הַלִּיכוֹת".

כִּי עֵקֶר ה'הַלְוִי־דִקְדוּשָׁה, לִילְךָ וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ - הוּא עַל־יְדֵי ה'הַלְוִיכוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה וְכו'.

וְעַל־כֵּן הֲצַרְכוּ יִשְׂרָאֵל לְטְלָטְלֵי עֲצָמָן וּלְנַסֵּעַ בַּמִּדְבָּר כָּל הַמַּסְעוֹת, בְּשִׁבִיל לְהַגְבִּיחַ וּלְהַרִים וּלְבָרַר כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַל־יְדֵי חֲטָא אָדָם־הָרָאוּן וְדוֹרוֹת־הָרָאוּשִׁינִים, שֶׁפָּגְמוּ בְּהַלְוִיכוֹת וְכו'.

וּבְשִׁבִיל־זֶה הָלְכוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְנָסְעוּ בְּרַגְלֵיהֶם מִמְּקוֹם לְמְקוֹם - לְבָרַר וּלְהַעֲלוֹת ה'הַלְוִיכוֹת מִנְּפִילָתָם, בְּגִדְלֵי כַחוֹ שֶׁל מִשָּׁה

רַבְּנוּ, וְעַל־כֵּן קָבְלוּ בְּכָל פְּעַם ה'הִלְכוֹת הַתּוֹרָה' בְּהִלְיָכְתֶּם בַּמִּדְבָּר, כְּפִי מַה שֶּׁזָּכּוּ לְבָרֵךְ בְּכָל־פְּעַם.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר לֵג, ב): **"וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי ה'** וכו' - **"וַיִּכְתַּב" דִּיקָא.** כִּי כְּשֶׁזָּכִין לְבָרֵךְ ה'הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' שֶׁנִּפְּלוּ, וּמַעֲלִין אוֹתָם, וְחוֹזְרִין וְעוֹשִׂין מֵהֶם 'הִלְכוֹת' - אַזִּי צָרִיכִין לְחַזֵּר וּלְהַכְנִיסם בְּתוֹךְ 'תּוֹרַת־שִׁבְכָתָב'.

כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רוֹאִין בְּכָל חֲכָמֵי הַתְּלֻמוֹד ז"ל, שֶׁהֵם בָּרְרוּ לָנוּ כָּל הַהִלְכוֹת וְדִינֵי הַתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ, וְהֵם מִיַּגְעִים בְּכָל הַלְכָה לְמַצֵּא אוֹתָהּ בְּתוֹךְ 'תּוֹרַת־שִׁבְכָתָב' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת: **"וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם" וכו' - ש"מוֹצְאֵיהֶם וּמַסְעֵיהֶם,"** שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הֵעֵלוּ וּבָרְרוּ כָּל ה'הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' - כְּתַב אוֹתָם מֹשֶׁה ב'תּוֹרַת־שִׁבְכָתָב'.

לְהוֹרֹת: שֶׁהִיָּה לוֹ כַּח לְהַכְנִיס כָּל ה'הִנְסִיעוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּרוּר הִלְכוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ', לְתוֹךְ 'תּוֹרַת־שִׁבְכָתָב'. שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת - לְיַחַד וּלְקַשֵּׁר 'תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ' עִם 'תּוֹרַת־שִׁבְכָתָב'.

וְזֶה בְּחִינַת כָּל הַגְּלוּיֹת שֶׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוֹלְכִין בַּגּוֹלָה נֶעַ וְנָד, וְכָל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלוּלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל־וּבַפְּרֹט - שֶׁהַכָּל בְּשִׁבִיל 'בְּרוּר הִלְכוֹת' שֶׁנִּפְּלוּ עַל־יְדֵי 'מַחֲלַקַת', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בָּא 'גְּרוּשׁ וְטְלוּלִים' חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּמִקּוֹם־אַחַר (סִימָן כב, אוֹת א).

וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְכוֹן בַּנְּסִיעוֹת וְהַלּוּכוֹ וְטְלוּלוֹ, שֶׁכּוֹנְנֵתוּ לְבָרֵךְ עַל־יְדֵי־

זֶה ה'הִלְכוֹת שֶׁנִּפְּלוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת "הִלְכוֹת עוֹלָם", כְּנ"ל.

וְאִפְּלוּ מִי שֶׁאִינּוּ בֵּר הַכִּי, וְאִין בּוֹ כַּח לְזֶה, וְנִסְיַעְתּוּ בְּשִׁבִיל מְמוֹן וּפְרִנְסָה - צָרִיךְ לְכוֹן: שֶׁכָּל הַלּוּכוֹ וְנִסְיַעְתּוּ, כְּדֵי שִׁירוּיַח מְמוֹן שִׁיּוּכָל לְהַחֲזִיק תְּלֻמִּידֵי־חֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, שֶׁהֵם מְבָרְרִים הַהִלְכוֹת וְחַדוּשֵׁי־תּוֹרָה הָאֲמִתִּיִּים.

כִּי כָּל הַמְמוֹן וְהַעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרִנְסָה נִמְשָׁךְ מֵהֶם כְּנ"ל, וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַעֲלוֹת וּלְהַחֲזִיר הַעֲשִׂירוֹת וְהַפְּרִנְסָה לְמֵרָא קַמָּא, שֶׁזֶה עֵקֶר תְּקוּנָה כָּל הָעוֹלָמוֹת.

כז.

(לְקוּטֵי־הִלְכוֹת, פְּקוּדוֹן וְאַרְבַּע־שׁוּמְרִים ה, יט־כ־נג - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א סא, 'חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן')
כָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'קְלֻקּוּל־הָאֲמוּנָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתַב הוּא ז"ל (סִימָן מ - מוּבָא לְעִיל) עַל פְּסוּק (שָׁם לֵג, א): **"אֱלֹהֵי מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל'" - "שְׁמַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּשִׁבִיל 'אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל'"** (שְׁמוֹת לב, ד).

שֶׁהוּא 'חֲטָא־הַעֲגָל', 'פְּגַם אֲמוּנַת־חֲכָמִים' - שֶׁאֲמָרוּ (שְׁמוֹת לב, א): **"כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ לֹא יָדַעְנוּ" וְכו' וְכַנ"ל.** עַד שֶׁאֲמָרוּ (שָׁם שָׁם, ד־ח): **"אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" - כָּאֵלוֹ הֵם מוֹדִים בְּאֵלְקִים, רַק שֶׁאֲמָרִים "אֱלֹהֵי אֱלֹהֵיךְ".**

וְכַל־זֶה הוּא בְּחִינַת 'פְּגַם אֲמוּנַת־חֲכָמִים', שֶׁאִינֶם רוֹצִים לִילֵךְ בְּדַרְךְ הַחֲכָמִים הַצְּדִיקִים־הָאֲמִתִּיִּים, וְאוֹמְרִים שֶׁהֵם בְּעַצְמָם יוֹדְעִים דְּרֹךְ־הַשֵּׁם, דְּרֹךְ־הַתּוֹרָה. עַד שֶׁבָּאִים לְכַפִּירוֹת גְּמוּרוֹת, וּקְצַתֶם פּוֹרְקִים עַל לְגַמְרֵי, כַּנִּרְאֶה בְּחוּשׁ בְּדוֹרוֹת הַלְלוֹ.

וּבְשִׁבְלֵי-זָה בָּאִים כָּל הַנְּסִיעוֹת
וְהַטְּלוֹת וְהַטְּלוֹת
וּבְפִרְטֵי-זָה; וְזֶהוּ בְּחִינַת הַגְּלִיּוֹת שֵׁיִשְׂרָאֵל
גּוֹלִים וּמְטַלְטְלִים וְכוּ', וְאִין לָהֶם מְנוּחַ לְכַף
רַגְלָם, וְהַכֹּל מִחֲמַת 'קְלִקּוֹל-הָאֲמוּנָה',
שֶׁעָקְרָה אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

אָבֵל בְּאֵמַת פְּנוּת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ לְטוֹבָה, כִּי
כָּל הַטְּלוֹת וְהַגְּלִיּוֹת וְהַנְּסִיעוֹת
לְדַרְכֵים - הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי שֵׁיִזְכּוּר כָּל אֶחָד אֶת-
עַצְמוֹ עַל-יְדֵי-זָה, לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה, עַל
'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וְאִז הַנְּסִיעָה - הִיא בְּפִרְה וְתַקוּן עַל 'פְּגָם
אֲמוּנַת-חֲכָמִים' שְׁפוּלָל כָּל הַפְּגָמִים
וְכוּ' בַּנ"ל.

כִּי עַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת' - הוּא מְרִים וּמַגְבִּיחַ
כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁבָּא לָשֵׁם, לְהַשֵּׁם-
יִתְבָּרֵךְ, בְּכַח אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וּכְמוֹכֵן בְּדַבְּרֵי ז"ל בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת (ח"א מ;
ח"ב סב - הַמּוֹבָאִים לְעִיל), וּבְכַתְּבֵי
הָאֲרִיז"ל: "שִׁזָּה סוּד כָּל הַגְּלִיּוֹת בְּכֻלָּל, וְכָל
הַנְּסִיעוֹת בְּפִרְט, שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד".

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁכָּתוּב בְּלִקּוּטֵי-הַתְּנִינָא (סִימָן
עו - מוֹבָא לְעִיל): **עַל מַה שֵׁיִשְׂרָאֵל**
נִקְרָאִים "בְּנֵי הַגּוֹלֵל" (מִדּוֹת פ"ג מ"א; עֲרוּבִין
קד: תַּעֲנִית כד. מַגְלַח י. וְעוֹד וְעוֹד בְּלִשׁוֹן חז"ל), שֶׁהוּא
רֵאשִׁי-תְבוּת (זְכָרְיָה ט, ז): **"וַיִּנְשָׂא רַגְמֵם ה' וְאֵל**
לְאֻלְקִינוּ" וְכוּ', עֵינֵי-שָׁם.

וְכֵן מַה שֶּׁמְבָאָר בְּלִקּוּטֵי-הַתְּנִינָא (סִימָן נו -
מוֹבָא לְעִיל): **"שְׁמֵי שֵׁיִשׁ לֹא לֵב יִשְׂרָאֵל,**
בְּכָל מְקוֹם שֶׁבָּא יֵשׁ לֹא מְקוֹם" וְכוּ'. וְכֵן
בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת.

וְהַכֹּל בְּכַח הַצְּדִיקֵי-אֵמַת שְׁמֵאֲמִין בָּהֶם
בְּאֵמַת, כִּי בְּוֹדָאֵי אִישׁ פְּשׁוּט אֶפְלוּ

אִם הוּא אִישׁ כָּשֶׁר - אִין לֹא כַח לָזָה, בְּפִרְט
שֵׁיִשׁ מְקוֹמוֹת שֶׁבָּא לָשֵׁם, שֶׁהֵם רְחוּקִים
מְאֹד מְאֹד מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, בְּפִרְט שְׂרָפָם אוֹ
כָּלֵם עִפּוּ"ם, וְגַם עִם הַשֵּׁם הַמְּעֻרְבִים בִּינֵיהֶם
לְוֹמְדִים מִמַּעֲשֵׂיהֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קו,
לח): **"וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם" וְכוּ', יִסְלַח הַשֵּׁם לָהֶם**
וַיִּשִׁיבֵם אֶל הָאֵמַת מִהֲרָה.

עַל-כֵּן גַּם הָאִישׁ הַכָּשֶׁר הַגּוֹלֵה וּמְטַלְטֵל
בִּינֵיהֶם, לֹא הָיָה לֹא כַח לְהִתְחַזֵּק,
בְּפִרְט לְהַגְבִּיחַ גַּם זֶה הַמְּקוֹם לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ
וְלְתוֹרָתוֹ, לֹאֵל הַשֵּׁם עוֹזְרוֹ, בְּכַח הַצְּדִיקֵי-
אֵמַת שְׁמֵאֲמִין בָּהֶם.

וְעַל-כֵּן כִּשְׁהוּא בְּדַרְךְ, בְּפִרְט בְּדַרְךְ רְחוּק,
בְּפִרְט כִּשְׁמֵטֵלְטֵל בְּמְקוֹמוֹת כְּאֵלוֹ
רְחֻקָּנָא-לְצֻלָּן - אֲזִי צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד
בְּ'אֲמוּנַת-חֲכָמִים', וְלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה גְּמוּרָה עַל
'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים'.

וְעַל-יְדֵי-זָה מְתַקֵּן 'פְּגָם אֲמוּנַת-חֲכָמִים',
וְנִתְּוֹסְפִין סְפָרִים קְדוּשִׁים
רַבִּים בְּתוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זָה נִשְׁלַם הַתּוֹרָה
בְּבְחִינַת "לַחַת הָאֶבֶן" (שְׁמוֹת כד, יב), בְּבְחִינַת
'אֶבֶן שְׁתִּיחַ', 'קְדָשֵׁי-קְדָשִׁים' וְכוּ', שֶׁעַל-יְדֵי-
זֶה נִמְתָּקִין כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, עַל-יְדֵי
בְּחִינַת 'חֲכָמָה-עֲלָאָה', 'שְׁכֵל-הַפּוֹלָל', שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'קְדָשֵׁי-קְדָשִׁים' וְכוּ'.

וְעַל-יְדֵי-זָה בְּעַצְמוֹ עוֹלִין כָּל הַמְּקוֹמוֹת
שֶׁגָּלָה וְנִתְּפָזַר לָשֵׁם -
לְמְקוֹמָם וְשָׂרְשָׁם, שֶׁהוּא נִקְדַּת 'אֶבֶן שְׁתִּיחַ',
'שְׁמִמָּנָה הַשְּׂתֵת הָעוֹלָם' (יִוֵּמָא נד:).

וְאִזִּי נִתְּבַטְּלִים כָּל הַגְּבוּלִים וְהַמְּצָרִים,
שֶׁהֵם בְּחִינַת 'צְמֻצּוּמִים וְדִינִים',
שֶׁמִּשָּׁם עָקַר כָּל הַגְּלִיּוֹת וְהַטְּלוֹת, בְּבְחִינַת
(אֵיכָה א, א): **"כָּל רִדְפֵיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים"**

- כי נכלל הכל בשרשו, בבחינת אבן שתיה, קדשי־קדשים וכו'.

וזהו (במדבר לג, ב): "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על־פי ה'" - "ויכתב" דיקא. שמשו רבנו בגדל עצם פחו, הכניס בישראל תשובה על אמונת־חכמים' כל־כך, עד שפתב בתוך ספר התורה הקדושה, את כל ה'נסיעות של ישראל'.

נמצא: שעשה מה'נסיעות של ישראל, ספר־תורה, והשלים ספר־התורה ביותר, שזה עקר ה'תקון של ה'נסיעות' וכו' כנ"ל. וכל זה על־ידי תקון המשכן שעשה, ששם עמד הארון בבית קדשי־קדשים, עם "לוחות האבן" וכו'.

ועל־ידי־זה זכו שנעשו מכל ה'נסיעות שלהם ספר־תורה' - כי נכללו כל המקומות של נסיעתם בהתורה, בבחינת קדשי־קדשים' וכו' כנ"ל, שזהו בחינת: "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם" וכו' - "ויכתב" דיקא.

וזה: "ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על־פי ה', ואלה מסעיהם למוצאייהם".

כי 'מוצאייהם' - זה בחינת ה'גלות והטלטול', בחינת 'יציאה בגולה' שנמשך על־ידי פגם אמונת־חכמים, שהוא בחינת פגם עבודה־זרה' וכו' כנ"ל.

אבל כשזכין לשוב כנ"ל, ואז ה'טלטול' הוא 'תקון', זה בחינת 'נסיעה', בחינת (במדבר י, לה): "ויהי בנסע הארון" (עין בפנים), בחינת "מסעי בני ישראל", שפרש רש"י (במדבר לג, א): "שגם מקום המנוחה נקרא נסיעה" וכו'.

כי ה'נסיעה' עם 'קדשת־הארון', זה בחינת 'מנוחה' - כי על־ידי־זה מתקנים ה'טלטול', ונכלל בעקר המנוחה והנחלה שהוא 'קדשי־קדשים'.

וזהו: "מוצאייהם למסעיהם", ואחר־כך כתב להפך: "מסעיהם למוצאייהם".

כי כן הדבר: שבתחלה ה'טלטול' בבחינת "מוצאייהם", בבחינת 'יציאה בגולה'. אבל צריכין לראות לשוב וכו', עד שה'יציאה בגולה' תהיה נכללת בבחינת "מסעיהם", בחינת: "ויהי בנסע הארון" - שתהיה נכללת בבחינת 'קדשי־קדשים', וכנ"ל.

ואז נמשך משם מבחינת 'קדשי־קדשים', 'תקון והמתקה' מבחינת 'שכל־הכולל', שעל־ידי־זה נמתקין ונתתקנין כל הצמצומים והדינים, שזה עקר תקון הטלטולים שהיה בבחינת "מוצאייהם", בבחינת 'יציאה בגלות'.

וזהו: "ואלה מסעיהם למוצאייהם" - ש'מסעיהם', בחינת "מסעי בני ישראל", בחינת "ויהי בנסע הארון", הוא תקון והמתקה לבחינת "מוצאייהם" בגולה.

כי על־ידי שכתב משה את "מוצאייהם למסעיהם" - נעשה מהם 'תורה', ונכללו בשרשם בבחינת 'קדשי־קדשים'.

ועל־ידי־זה נמשך משם, מבחינת "מסעיהם" - תקון והמתקה; ש'מסעיהם' תקן כל "מוצאייהם", כל יציאתם וטלטולם בגולה, כי נתבטלו כל המצרים והדינים, ונתרומם הכל להשם־יתברך, בבחינת: "ונשאר גם הוא לאלקיני".

בתוך כך בא פקודה: "להרג את השׁררות!" - והסירו את ראשם וכו' וכו'.

וזה שרצו לה' שׁררות' והתחילו לטען עממם - הינו: ענין מריבה וקטטה, זה בחינת 'מחלקת' שנעשה על הצדיקים, על ידי הסתלקות באורייתורה'.

ואפשר שה' שׁררות' מרמזים על (במדבר כ, יביג): "משה ואהרן שנסתלקו בשביל מי מריבה", על שטעו הטעות המבאר שם בהתורה הנ"ל (ח"א ט): "שלא בקשו בתחנונים", והבן היטב.

נט.

(ח"א נח, א)

'באר' ו'ענו' ו'מן', כלם הזרו בזכות משה", כמו שאמרו חז"ל (תענית ט: - על זכריה יא, ח): "ואכחיד שלשת הרועים בירח אחד": "וכי בירח אחד מתו"!!

ותרצו (שם): "פי בהסתלקותם של אהרן ו'מרים', נסתלקו 'ענו' ו'באר' - וחזרו בזכות משה'. וכשנסתלק משה בירח אדר, אזי נסתלקו 'באר' ו'ענו' ו'מן' - והיו באלו מתו כל השלש בירח אחד".

ל.

(לקוטי הלכות, ברכות הראיה וטאר ברכות פרטיות ה, יט)

ה'ענני כבוד' היו בזכות אהרן הכהן, והם היו מגנים על ישראל ומכסים אותם מן הרע-עין'.

ועל-כן "כשנסתלק אהרן באחד באב" (במדבר כ, כח; לג, לח), כתיב (במדבר כ, כט): "ויראו כל העדה כי גוע אהרן" ודרשו רז"ל (תענית ט): "אל תקרי ויראו, אלא ויראו" וכו'.

הינו: כי אחר שנסתלקו ה'ענני כבוד', אז נראו לעין העמים, ואז התגרה בהם הרע-עין' שהוא עמלק', שהוא עקר הרע-עין' "שמתקנא תמיד בגדלת ישראל", כמו שאמרו רז"ל (שמות רבה כז, ו), כמו שכתוב שם

"ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה', וימת שם וגו', בחדש החמישי באחד לחדש" (במדבר לג, לח) - הסתלקות אהרן הכהן -

נח.

(ח"א כ, ה)

כשמתפלל קדם הדרוש, צריך להתפלל בתחנונים, ויבקש מאת הקדוש ברוך הוא מתנת חנם, ולא יתלה בזכות עצמו וכו'.

וזהו טעות שטעה משה וכו'. והוא לא כן עשה, שזכר טובו וצדקתו בשעת תפלתו, שלא השתמש עם המטה בשביל הקהל, אלא השתמש עם המטה בשעת תפלתו וכו'.

וזה בחינת (במדבר כ, יא): "וירם משה את ידו", 'ידו' זה 'תפלתו' וכו' - שהרים את 'תפלתו', ולא קשר עצמו עם הקהל.

"וידך את הסלע במטהו פעמים" (שם) - שהכה לבהעליון, כמו שלוקחין איזה דבר בכח ובאנס, כי בא בכח מעשיו הטובים וכו'.

וזה: "פעמים" - פי מתו משה ואהרן על-ידי הפאה, כמו שכתוב (שם שם, יביג): "המה מי מריבה" וכו'. [ויאמר ה' אל משה ואל אהרן, יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל, לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם. המה מי מריבה וגו'].

ובשביל-זה אין לאדם לדחוק את-עצמו על שום דבר, אלא יבקש בתחנונים, אם יתן לו השם יתברך - יתן, ואם לאו - לאו.

[חיי-מוהר"ן פג (מראה השניף לתורה ח"א כ הנ"ל): והם רצו לשם לה' שׁררות', והתחילו לטען עממם: "למה התעיתם אותנו?" - ורצו להורגם. וברחו השׁררות' לחוץ וכו' וכו'.

'תְּחוּם־שַׁבָּת'" (ערוובין פְּרָקִים ד־ה; שְׁלַח־עֲרוּף אֲרַח־חַיִּים שְׂצוּ, א) - זֶה בְּחִינַת שְׁנֵי הָאֲלָפִין שֶׁל שְׁנֵי שְׁמוֹת 'אֱהִי' ה' וְכוּ', בְּחִינַת "אֲלָפִים בְּאֵמָה וְכוּ', סָבִיב" (בַּמִּדְבָּר לַה, ד־ה), שֶׁל "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרֵי מְקֻלָּט שֶׁל הַלְוִיִּם" (בַּמִּדְבָּר לַה, ז), שֶׁהֵם בְּחִינַת 'קְרִיאַת־שְׁמַע', שֶׁהוּא 'אֲמוּנַת־הַיְהוּד'.

וְעַל־כֵּן הֵם "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרִים" (בַּמִּדְבָּר לַה, ז) - "שֵׁשׁ עָרִים שֶׁל עָרֵי מְקֻלָּט, וְעַל־יָהֶם אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים עִיר" (שָׁם שָׁם, ז). כִּי "שֵׁשׁ עָרֵי מְקֻלָּט" - הֵם בְּחִינַת 'שִׁשָּׁה תְבוֹת' שֶׁבַּפְּסוּק 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' (דְּבָרִים ג, ד), וְ"אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים עָרֵי הַלְוִיִּם" - הֵם בְּחִינַת 'אַרְבָּעִים־וְשִׁתִּים תְבוֹת' שֶׁבַּפְּרֻשַׁת "וְאֶהְבֵּת" (שָׁם שָׁם, ה), כַּמּוּבָא (אוֹהֲבֵי־יִשְׂרָאֵל, פְּרֻשַׁת מִסְעִי).

כִּי "אֲלָפִים אֵמָה שֶׁל תְּחוּם־שַׁבָּת" - הֵם בְּחִינַת 'אֲלָפִים אֵמָה' שֶׁל 'מְגִרְשֵׁי עָרֵי הַלְוִיִּם', כַּמּוּ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר לַה, ה): "וּמִדַּתֶּם מִחוּץ לְעִיר אֲלָפִים אֵמָה" וְכוּ' (עֲרוּבִין נֹא), וְכִתִּיב (שָׁם פְּסוּק ד): "אֶלֶף אֵמָה סָבִיב", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (סוּטָה כז): "אֶלֶף מְגִרְשׁ, וְאֶלֶף לְשָׁדוֹת וְכַרְמִים".

כִּי ה'אֲלָפִים אֵמָה' - נֶחֱלָקִים לְשְׁנֵי פְעָמִים 'אֶלֶף', בְּחִינַת 'שְׁנֵי פְלָאוֹת'.

כִּי ה'עֲצוֹת שֶׁל עֲבָשׂוֹ, הֵם בְּחִינַת 'פְּלָאוֹת', בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה כה, א): "אֹדֶה שְׁמֶךָ כִּי עָשִׂיתָ 'פְּלָא' עֲצוֹת מְרַחֵק" וְכוּ'. אֲבָל ה'עֲצוֹת שֶׁל לְעֵתִיד' - הֵם בְּחִינַת 'פְּלָאֵי־פְלָאוֹת', עֲצוֹת נְפִלְאוֹת עַד אֵין־סוּף, שֶׁעַל יָדָם נִתְגַּלָּה ה'אֲמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת (עֵינֶר־שָׁם בַּפְּנִים בְּאֲרִיכוֹת).

וְאֵלּוּ "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרִים" - קוּלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא'. כִּי

הַרְוִצָּח שֶׁהַגְּבִיר 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', צָרִיךְ לָנוֹס לְשָׁם, וְהֵם קוּלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא' שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'חֲטָא אָדָם־הֲרַאשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית ב, יז): "כִּי בַיּוֹם אֲכַלְךָ מִמְנוֹ מוֹת תָּמוּת" וְכוּ', שֶׁעֵקֶר הַפָּגַם נִמְשָׁךְ עַל־יַדִּי 'כְּפִירוֹת', כִּי 'אֲמוּנָה' הוּא עֵקֶר ה'חַיִּים', וְכְפִירוֹת' הֵם 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בַּפֶּה פְעָמִים (ח"א כג; לַה).

וְעַל־כֵּן "אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרֵי הַלְוִיִּם", שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁמַע, וְאֶהְבֵּת", שֶׁהֵם עֵקֶר 'הַמְשָׁכַת הָאֲמוּנָה' - עַל־כֵּן הֵם קוּלְטוֹת וּמְגִנּוֹת מ'סְטְרַא־דְּמוֹתָא', וּמְצִילִין אֶת הַרְוִצָּח מִמִּיתָה.

וְ"אֵלּוּ הָאֲלָפִים אֵמָה שֶׁל אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרִים אֵלּוּ, הֵם בְּחִינַת אֲלָפִים אֵמָה שֶׁל תְּחוּם־שַׁבָּת" (עֲרוּבִין נֹא). - כִּי הֵם בְּחִינַת אַחַת, כִּי עֵקֶר בְּחִינַת 'שַׁבָּת' הוּא 'אֲמוּנָה'.

וְאֵלּוּ ה'אַרְבָּעִים־וְשִׁמוֹנֶה עָרֵי הַלְוִיִּם', שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁמַע, וְאֶהְבֵּת", בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', שֶׁבָּהֶם יָשְׁבוּ הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם, שֶׁהַרְוִצָּח הָיָה נֹס לְשָׁם וְנִצּוֹל שָׁם - בְּזֶה הַרְאָה לָנוּ הַתּוֹרָה־הַקְדוּשָׁה: שֶׁצָּרִיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים.

וְהָעֵקֶר: בְּשִׁבִיל לְזִכּוֹת ל'אֲמוּנָה' שֶׁהִיא עֵקֶר ה'חַיִּים', וְלִהְבְּנִיעַ 'סְטְרַא־דְּמוֹתָא' שֶׁהֵם ה'כְּפִירוֹת'. שֶׁעֵקֶר ה'אֲמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת, מְקַבְּלִין רַק עַל־יַדִּי ה'צַדִּיקִים־הָאֲמִתִּיִּים'.

כִּי 'כֹּהֲנִים וְלוִיִּים' - הֵם בְּחִינַת 'צַדִּיקִים־אֲמִתִּיִּים', וְתִלְמִידֵיהֶם הַנְּלוִיִּים אֵלֵיהֶם הַמְשַׁמְשִׁים וּמְשַׁרְתִּים אוֹתָם, בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יח, ב) "וַיִּלְווּ עִלְיָהּ וַיִּשְׁרְתוּהָ".

וּמִי שֶׁנִּכְשַׁל בַּמָּה שֶׁנִּכְשַׁל, וְרוֹצֵה לְחוּם עַל חַיָּיו לְהַצִּיל נִפְשׁוֹ מִמִּיתָה עוֹלָמִית -

צריך לנוס ולברח ולבא אל עריהם, שהם בחינת "ארבעים-ושמונה ערים", כנגד 'אמונת-היהוד' שבפרשת "שמע, ואהבת" כנ"ל, כמו הרוצח שבורח אל "ארבעים-ושמונה ערי הפהנים והלויים", שמצילין מ'סטרא-דמותא' כנ"ל.

ועל-כן יש להם "אלפים אמה מגרש", שהוא סוד "אלפים אמה תחום-שבת", שהוא בחינת 'פלאי-פלאות'.

דהינו: שיכולין לקבל מהם 'עצות' בכל דור, הנמשכין מבחינת 'עצות של משיח', שעל-ידיה בודאי יהיה נצול מ'סטרא-דמותא', ויזכה ל'חיים אמתיים ונצחיים, שהם בחינת 'אמונה' ויסוד כל התורה.

לד.

(לקוטי-הלכות, ערוכי-תחומין ו, ו-ז)

"תחום שבת אלפים אמה" (שלחן-ערוך ארבע-חיים שצז, א) - זה בחינת 'שתי הדרכים הקדושים', שהם בחינת "אזמרה לאלקי בעודי" (לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב), ו"איה השיה לעלה" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב יב), שהם בחינת 'שני אלפין', 'שני שבליות' קדושים אמתיים.

בחינת "אלפים שנה שקדמה תורה לעולם" (ויקרא-רבה יט, א) - שהוא 'גבול-הקדשה', שעל-ידם נשארין כל ימי חייו בגבול ותחום הקדשה, ואין יוצאין לחוץ חסו-שלום - שזהו בחינת 'תחום-שבת', כי 'שבת' 'פלגיות קדשת ישראל'.

כי הדרך של "אזמרה" וכו' - הוא בחינת 'אלף', בבחינת (שירי-השירים ח, יב): "האלף לך שלמה", "שהוא בחינת שבת"

(זהר קרח קעו:), "שאז מאירין האלף אורות שמחזירין לישראל בתוספות שבת" (פרי-עץ חיים, שבת פ"ח), שכל זה האור, נמשך על-ידי הדרך הקדש של 'אזמרה' וכו', שזהו בחינת "אלף זעירא דויקרא" [האלף הקטנה של ויקרא] (זהר ויחי רלד: רלט. ויקרא ד: מצורע נג:), כמבאר בהתורה "אזמרה" הנ"ל.

ולמוד-זכות הנה הוא בבחינת (איוב לג, כג): "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו" וכו' - דהינו אפלו אם אין מוצאין בו כי אם זכות אחד מני אלף, ו"אפלו אם יש באותו המצוה והזכות עצמו רבו פסלות, ואין בו כי אם איזה נקדה טובות אחד מאלף באותו זכות עצמו" (שבת לב). וכו' וכו' (עין בפנים באריכות).

וכן הדרך של "איה" הנ"ל, הוא גם-כן בחינת 'אלף', כי "איה" בחינת "בראשית" בחינת 'מאמר סתום ונעלם', זהו בחינת 'אלף', בחינת 'פלא עליון' וכו' וכו' (עין בפנים באריכות).

ואלו ה'שתי אלפין', הם בחינת 'תחום-שבת' - כי דיקא על-ידי אלו ה'שני הלמודים הקדושים', זוכים לשאר על עמדו, לבלי לצאת מן ה'תחום' וגבול הקדשה, כנ"ל.

וזה בחינת "אלפים אמה של תחום שבת, שאנו לומדים אותם מערי הלויים" (ערוכין נא). - "שהיה להם אלף אמה מגרש, ואלף אמה שדות וכרמים" (סוטה כז:).

כי 'פהנים ולויים', הם בחינת 'צדיקי-הדור ותלמידיהם'. כי ה'צדיק והרב האמת' הוא בחינת 'בהן', ו'לויים' הם בחינת 'תלמידיהם הנלויים אליהם לשרתם'.

ואלו 'הפהנים והלויים', היה להם "ארבעים ושמונה ערים לשבת"

(במדבר לה, ז). "שש ערי מקלט, ועליהם ארבעים ושנים עיר" (שם שם, ו) - שהם מרמזים על 'כלליות-האמונה של ישראל'.

"שהם בחינת ששה תבות שבפרשת 'שמע ישראל' (דברים ג, ד), ועליהם ארבעים ושנים תבות שבפרשת 'ואהבת' (שם שם, ה) (אוהבי-ישראל, פרשת מסעי) - שהם 'כלל אמונת ישראל'.

כי 'הצדיקים ותלמידיהם', שהם בחינת 'הפקנים והלויים' - הם עוסקים רק להמשיך ולהאיר 'שלמות האמונה' בישראל, כי כל התורה כלולה באמונה, בידוע.

ואלו ה"ארבעים-ושמונה ערים" הקדושים שלהם, שבהם יושבים ועוסקים להמשיך ולהאיר ה'אמונה' בישראל, שהוא 'כלל-התורה' - היה להם לכל עיר "אלפים אמה מגרש" וכו', "שמשם אנו למדים תחום שבת" (ערויבין נא.).

כי הם עוסקים להמשיך הדרכים הקדושים הנ"ל על ישראל, שהם בחינת 'אזמרה', ו'איה' וכו' - שהם בחינת 'אלפי'ן, כדי שלא יצא שום אחד מישראל מהגבול, על-ידי שממשיכין ומאירין בהם שתי הדרכים הנ"ל, שהם בחינת 'תחום-שבת', כנ"ל.

וזהו בחינת 'אלף אמה מגרש, ואלף אמה שדות וכרמים'. "אלף אמה מגרש" - 'שהיה פנוי לכל', כמו שפרש רש"י שם (במדבר לה, ב) - זה בחינת הלמוד של 'איה' הנ"ל, שהוא בחינת 'אלף' כנ"ל, שהוא בחינת 'מגרש', שהוא פנוי לגמרי.

כי בחינת 'איה' הנ"ל, שמחיה ומקים אפלו הנופלים לבחינת מקומות הרחוקים

ביותר, שחיותם מבחינת ההעלמה של בחינת 'איה' כנ"ל - זה בחינת 'חלל-הפנוי', ששם כביכול פנוי מאלקותו וכו'.

אבל באמת-לאמתו, גם ב'חלל-הפנוי' נעלם אלקותו יתברך. וזהו בחינת מה שמקבלין חיות מ'איה' וכו'. וזה בחינת "אלף אמה מגרש" - שהיה פנוי מכל - לתקן על-ידי-זה בחינת 'חלל-הפנוי' - להחיות אפלו הנופלים לשם, להאיר בהם בחינת ה'אלף', שהוא בחינת 'איה', וכנ"ל.

ו'אלף השני', הוא 'אלף אמה שדות וכרמים' - זה בחינת הלמוד הקדוש של 'אזמרה' הנ"ל, שהוא גם-כן בחינת 'אלף' כנ"ל, שהוא בחינת 'אלף אמה של שדות וכרמים'.

כי כשמוצאים ה'נקודות-טובות' בישראל, ומחזירים אותם להשם-יתברך על-ידי-זה - מזה זורעים שדות ונוטעים כרמים, בבחינת (תהלים קז, לז): "ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה".

כי הטוב שב'ישראל' שמגלין הצדיקים - עושים פרות בשדה העליונה, ששם כל עבודתה לזרעה ולנטעה, בידוע ומוכן בדבריו ז"ל.

לה.

(שיח-טרפיקדש ח"ג רצא)

ספר רבי הערש כהן ז"ל: שפעם בצעירותו התקלקל אצלו ה'שלוש-בית', עד שעזב את ביתו ובא לשחות באומאן.

כשראהו רבי נחמן טולטשינער ז"ל, קנטרו, ואמר לו: "מה? אתה מתקוטט עם אשתך, ומשום כך בורח הנך לכאן, וכי פאן באומאן הוא אחד מהערי

מקלט"?! [וואס? דו קריגסט זיך מיט דיין פרוי, איז דא דער ערי מקלט?].

"כי אני ה' שכן בתוך בני ישראל" (במדבר לה, לד)

אך בזמן שהם טמאים, שכינה שרויה ביניהם.
(רש"י: ספרי)

לו.

(ח"א א, בסוף)

אפלו אם יפל חס־ושלום למקום שיפל, אפלו ב'שאל־תחיתות', גם־כן אל יתיאש עצמו לעולם, ותמיד יחפש ויבקש את השם־יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל.

כי גם ב'שאל־תחיתות', נמצא השם־יתברך - וגם שם יכולין לדבק את־עצמו אליו יתברך, וזה בחינת (תהלים קלט, ח): **"ואציעה שאל הנך"**.

לז.

(ח"א עח)

ה'דבור' הוא בחינת 'מלכות', ובחינת 'שכינה', כי שוכנת אתם תמיד בלי הפסק רגע, כמו שקתוב (ויקרא טז, טז): **"השכן אתם בתוך טמאתם"**.

והוא בחינת (תהלים קיג, ט): "אם הבנים" - כמו שה'אם' הולכת תמיד עם בניה ואינה שוכחת אותם, בן ה'דבור' בחינת 'שכינה' הולכת עם האדם תמיד אפלו ל'מקומות־המטנפים', אפלו אם נפל למקום שנפל, כי אינו מניח אותו לשכח השם־

יתברך, וזוכר ומזכיר אותו להתחזק במקום שהוא.

וזהו בחינת 'גלות השכינה' - שה'דבור' בחינת ה'שכינה', בגלות. שהשכינה צונחת (שיר־השירים ב, ה): "סמכוני באשישות וכו', כי חולת אהבה אני" - הינו 'אהבת ישראל', 'שאני שוכן אתם אפלו בתוך טמאתם', וזהו 'גלות השכינה'.

ולכן בפה שפגם יתקן, הינו: 'ודוי דברים', כמו שאמר הכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים" - שיתודה תמיד בכל לבו, "נכה פני ה'" (איכה ב, יט), אזי: "ושובו אל ה'" (הושע שם), ש'שובו כל הדברים שפגם אל שרשו.**

[לקוטי־עצות, דבור יט: ה'דבור' הוא בחינת: "אם הבנים" - הינו: כמו שהאם הולכת תמיד עם בנה, אפלו ל'מקומות־המטנפים', ואינה שוכחת אותו, כמו־כן ה'דבור' הולך עם האדם תמיד אפלו ב'מקומות־המטנפים', ומזכיר אותו תמיד את השם־יתברך.

הינו: שאפלו אם האדם מנח חס־ושלום בשפל המדרגה מאד במקום שהוא חס־ושלום, אף־על־פירך על־ידי ה'דבור', יכול להזכיר את־עצמו בהשם־יתברך לעולם.

דהינו: שאפלו אם הוא במקום שהוא - אם יתחזק גם שם לדבר על־כל־פנים 'דבורים קדושים' של תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו, או לשיח עם רבו או חברו ביראת שמים - יכול להזכיר את עצמו בהשם־יתברך לעולם, אפלו שם במקומות הרחוקים מאד מהשם־יתברך, שהם בחינת 'מקומות־המטנפים' - אפלו אם נפל למקום שנפל רחמנא־לצלן. כי ה'דבור' אינו מניח אותו לשכח את השם־יתברך.

והבו הדבר היטב מגדל 'פח הדבור'. והיא עצה נפלאה ונוראה, למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי חס־ושלום].

הפטרות פְּרֻשֵׁת מְסַעֵי

"וְאֲנֹכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק, כִּלְהַזְרִיעַ אֶמֶת"
(יִרְמְיָהוּ ב, כא)

ב.

(ח"א ז, ג-בסוף)

אִי-אֶפְשֶׁר לְבֹא לְאֶמֶת, אֲלֵא עַל-יָדֵי
הַתְּקַדְּבוֹת-לְצַדִּיקִים, וְיִלְדֶּךָ
בְּדַרְךְ עֲצָתִם. וְעַל-יָדֵי שְׁמֹקֶבֶל מֵהֶם
'עֲצָתִם' - נֶחֱקַק בּוֹ 'אֶמֶת'.

כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים נא, ח): "הֵן אֶמֶת
חִפְצָתָ" - כְּשֶׁאֲתָה חִפֵּץ 'אֶמֶת'.
"בְּטָהוֹת וּבְסֻתָּם חִכְמָה תּוֹדִיעֵנִי" - כִּי
הַ'עֲצוֹת' שְׁמֹקֶבֶל מֵהֶם, הוּא בְּחִינַת 'נְשׂוֹאֵין
וְזוּנֵג'.

וּכְשֶׁמִּקְבְּלִין 'עֲצוֹת' מ'דְּשָׁעִים' - הוּא
בְּחִינַת 'נְשׂוֹאֵין בְּקִלְפָה',
"הַנְּחַשׁ הַשִּׂיאֵנִי" (בְּרֵאשִׁית ג, יג), לְשׁוֹן 'נְשׂוֹאֵין'
- 'עֲצוֹת-הַנְּחַשׁ' שְׁקִבְלָה, הוּא בְּחִינַת
'נְשׂוֹאֵין', וְעַל-יָדֵי 'נְשׂוֹאֵין' הֵטִיל בָּהּ
'זֶהְמָ'.

ו"בְּמַעֲמַד הַרְסִינִי פִּסְקָה זֶהְמָתָן" (שְׁבַת
קמו. עֵין שָׁם ר"ש"י) - כִּי שָׁם קִבְלוּ
"תְּרִי"ג עֵטִין דְּקִדְשָׁה" (זֶהְר יִתְרוֹ פב:), וְהִיתָה
לָהֶם 'נְשׂוֹאֵין בְּקִדְשָׁה'.

וְלָמָּה נִקְרָא 'עֲצָה' בְּבְחִינַת 'נְשׂוֹאֵין'? - כִּי
"הַכְּלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת" (בְּרִכּוֹת סא.),
וְכְלִיּוֹת' הֵם 'כְּלִי-הַחֹלְדָה', 'כְּלִי-הַזֶּרַע'.

נִמְצָא: כְּשֶׁמִּקְבְּלִין 'עֲצָה' מְאָדָּם - כְּאֵלוֹ
מִקְבְּלִין מִמֶּנּוּ 'זֶרַע'. וְהַכֹּל לְפִי
אָדָם, אִם יִדְשַׁע' אוֹ 'צַדִּיק'.

"הֵהִימִיר גּוֹי אֱלֹהִים, וְהִמָּה לֹא אֱלֹהִים, וְעַמִּי
הִמִּיר כְּבוֹדוֹ בְּלֹא יוֹעִיל" (יִרְמְיָהוּ ב, יא)

א.

(ח"א כב, יא)

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-קָמָא נט:): "הֵאֵי מֵאֵן דְּקָץ
כּוּפְרָא מֵאֵי מְשַׁלָּם". "קָץ כּוּפְרָא" -
הוּא בְּחִינַת שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת'. 'כּוּפְרָא' הוּא
בְּחִינַת 'עֲזוֹת', בְּחִינַת 'קוֹלוֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב
(תְּהִלִּים קד, כא): "הַכְּפִירִים שִׁאֲגִים לְטָרְדָה".
וְשָׂאֵל: "מֵאֵי מְשַׁלָּם מִי שְׁפָגַם בְּזֶה הַ'עֲזוֹת'".
וְהַשִּׁיבוֹ: "מְשַׁלָּם כּוּפְרָא" - כְּמוֹ שְׁפָגַם
יִשְׁלָם.

וְשָׂאֵל: "וְהָא קָא הוּי תְּמָרִי" - כִּי עַל-יָדֵי-
זֶה שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת', יְכוּל לְבֹא
ל'קִלְקוּל-הָאֱמוּנָה'.

וְזֶה: "תְּמָרִי" - בְּחִינַת (יִרְמְיָהוּ ב, יא):
"הֵהִימִיר גּוֹי אֱלֹהִים, וְעַמִּי הִמִּיר
כְּבוֹדִי" וְכוּ'.

וְהַשִּׁיבוֹ: "יִשְׁלָם תְּמָרִי" - כְּמוֹ שְׁמַגִּיעַ עַל
'קִלְקוּל-הָאֱמוּנָה'.

"וְהָא לָא הוּי תְּמָרִי" - כִּי אִף-עַל-פִּי-כֵן
עֲדִין לֹא בָּא ל'כְּפִירוֹת'.

וְהַשִּׁיבוֹ: "בְּשִׁשִּׁים" - הֵינּוּ: 'גִּיהֵנָם', "שְׁפָל
הָעוֹלָם אֶחָד מְשִׁשִּׁים לְגִיהֵנָם"
(תַּעֲנִית י), כִּי "עֲזוֹ פְּנִים לְגִיהֵנָם" (אָבוֹת פ"ה מ"ב)
וְכוּ'. וְזֶה שְׁפָגַם בְּ'עֲזוֹת-דְּקִדְשָׁה' עַל-יָדֵי
'עֲזוֹת-פְּנִים דְּסִטְרָא-אַחְרָא', יִשְׁלָם
"בְּשִׁשִּׁים", הֵינּוּ 'בְּגִיהֵנָם', כַּנֶּ"ל.

וְעֵצַת הַצַּדִּיק, הוּא "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת"
(יִרְמְיָהּ ב, כא).

וְזֶה פֶּרוּשׁ (תַּחֲלַת הַפְּסוּק שֶׁם בִּירְמְיָהּ): "וְאֲנֹכִי
נֹטְעֵתִיךָ שׁוּרֵק", בְּחִינַת הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (זְכַרְיָה י, ח): "אֲשַׁרְקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם".

וְעַל-יְדֵי מָה? - עַל-יְדֵי: "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת"
- עַל-יְדֵי 'עֵצַת-הַצַּדִּיקִים' תְּבוּא
לְאֱמֶת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִקְרָאת 'אֱמוּנָה', "כֹּד
אֶת-חֶבֶר בַּה אֱמֶת" (זֶהָר בִּלְק
קצח): וְעַל-יְדֵי-זֶה תְּבוּא הַגְּאֻלָּה 'כֹּנ"ל, כִּי
הוּא מְקַבֵּל 'טַפֵּי הַשֶּׁכֶל' שֶׁל הַצַּדִּיק, עַל-יְדֵי
'עֵצָה' שֶׁמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ.

וְזֶה: "הֵן אֱמֶת הַפְּצֵת בְּטַחֲוֹת" - בְּכִלְיוֹת.
"הַחֲכֵמָה תֹּדִיעֵנִי" - שְׁאֲזֹכָה לְקַבֵּל
'טַפֵּי הַמַּח', 'טַפֵּי הַשֶּׁכֶל', עַל-יְדֵי 'עֵצָה'
שֶׁאֶקְבֵּל מֵהֶם. וְאִז אֲזַכָּה לְאֱמֶת - כִּי ה'טַפֵּי
הַשֶּׁכֶל' נִקְרָא: "כֹּלֹ זֶרַע אֱמֶת".

וְזֶה "שׁוּרֵק" - הוּא בְּחִינַת 'שׁוּרֵק', שֶׁהוּא
'תִּלְתַּת טַפִּין', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּזֶּהָר (תַּקּוּנֵי-
זֶהָר פֹּט: תַּקּוּנֵי-זֶהָר-חֲדָשׁ, סִפְרָא תַנְיָנָא).

וְהוּא "תִּלְתַּת מַחִין" (תַּקּוּנֵי-זֶהָר-חֲדָשׁ שֶׁם) - כִּי
הוּא עֵנִין אֶחָד, כִּי ה'טַפָּה' בָּאָה
מִה'מַח', וּמִגִּיעָה לְהַכְּלִיזוֹת, שֶׁהֵן 'כְּלִי-
הַהוֹלָדָה', שֶׁמְבַשְּׁלִין הַזֶּרַע, בֶּן הַשֶּׁכֶל נוֹלָד
גַּם-כֵּן ב'מַח', וּמִגִּיעַ עַד הַכְּלִיזוֹת הַיּוֹעֲצוֹת'.

ו"תִּלְתַּת מַחִין" - הוּא בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ו, י):
"הַשֶּׁמֶן לֵב וְכו', וְאֲזַנִּיו וְכו', וְעֵינָיו
וְכו', כֵּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאֲזַנָּיו יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ
יִבִּין וְשָׁב" וְכו'. כְּלוּמַר: שְׂאִינוֹ רוֹצֵה לְדַבֵּק
עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים, "כֵּן יִרְאֶה" וְכו'.

אָבֵל כְּשֶׁמְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים, וּמְקַבֵּל
מֵהֶם 'עֵצָה' - אִזִּי הוּא בְּחִינַת 'כְּלִיזוֹת
יּוֹעֲצוֹת', שֶׁהֵם 'כְּלִי-הַהוֹלָדָה', שֶׁמְקַבֵּל
הַטַּפָּה 'מַח', הַמְתַּחֲלֶקֶת לְתִלְתַּת טַפִּין, 'תִּלְתַּת
מַחִין', כֹּנ"ל.

וְאִז "יִרְאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאֲזַנָּיו יִשְׁמַע, וּלְבָבוֹ
יִבִּין" וְכו' - שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׁלִשָּׁה
מַחִין; "וְשָׁב וּרְפָא לוֹ" (סִיּוּם הַפְּסוּק הַנ"ל
בִּישְׁעִיָּה).

וְזֶהוּ: "וְאֲנֹכִי נֹטְעֵתִיךָ שׁוּרֵק, כֹּלֹ זֶרַע
אֱמֶת", וְהֵבֵן.

[לְקוּטֵי-עֲצוֹת, עֵצָה א: צְרִיךְ לְהִתְרַחֵק מְאֹד מֵעֲצוֹת
שֶׁל הַהֲמוֹנוֹת, שֶׁרַבָּם כְּכֹלֵם הֵם 'עֲצוֹת רְעוּת וּמְקַלְקָלוֹת
מְאֹד'. מְכַלְשֶׁפֶן וְכַלְשֶׁפֶן עֲצַת רְשָׁעִים וְחוֹלְקִים
וּמְתַנַּגְדִּים עַל הָאֱמֶת, שֶׁצְּרִיכִים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם יוֹתֵר וְיוֹתֵר,
כִּי מֵהֶם בָּאִים כָּל הַקְּלָקוּלִים וְהַפְּגָמִים רַחֲמָנָא-לְעֻלָּן.

כִּי עֲצָתָם - הִיא בְּחִינַת 'עֲצַת הַנְּחָשׁ-הַקֹּדֶם מוֹנִי', וְכַשֶּׁמְקַבֵּל
עֲצָתָם חֲסֵד-וְשְׁלוֹם, הֵם מְטִילִין בּוֹ זִהְמָא, בְּבְחִינַת 'נִשְׂאִין
בְּקַלְפָּה'. וְהֵם בְּחִינַת 'פְּגַם-הַבְּרִית', וּמְרַחֲקִים מִהָאֱמֶת,
וְהָאֱמוּנָה-הַקְּדוּשָׁה, וּמְלַבּוֹא לְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל.

עַל-כֵּן צְרִיךְ לְהִתְרַחֵק מְאֹד, מִלִּילֵךְ אַחֵר עֲצָתָם חֲסֵד
וְשְׁלוֹם. רַק לְדַבֵּק אֶת-עֲצָמוֹ בְּצַדִּיקֵי-אֱמֶת, וְאֲנִשְׁיָהֶם
הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֵיהֶם - שֶׁכָּל עֲצָתָם הֵם בְּחִינַת "כֹּלֹ זֶרַע
אֱמֶת" (יִרְמְיָהּ ב, כא) - בְּחִינַת 'תַּקּוּנֵי-הַבְּרִית'. וְעַל-יְדֵי עֲצָתָם,
זֹכָה לְכָל טוֹב, לְאֱמֶת, וְאֱמוּנָה, וְתַפְלָה, וְאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל,
וְלַעֲשׂוֹת 'נְסִים' בְּעוֹלָם].

"אֲמַרִים לְעֵץ אָבִי אֲתָה, וְלֹאֲבָן אֲתָה יִלְדָתְנוּ כִּי
כָּנוּ אֵלַי עוֹרֵךְ וְלֹא פָּנִים וּבָעֵת רָעַתָם יֹאמְרוּ
קוֹמָה וְהוֹשִׁיעֵנו" (יִרְמְיָהּ ב, כז)

ג.

(ח"א כג, בַּסּוּף)

"וְתִלְתָּא לָה פִּתְקָא בְּצוּרָא, דְּהוּי מְסִיק בִּי
אָבָא מָאָה אֲלֵפִי זוּזִי" (בְּכוּרוֹת ח:).
"כִּי אָבָא" - זֶה 'עֲבוּדַת-אֱלִילִים', כְּמוֹ

שְׁכַתוֹב (יְרֻמָּה ב, כז): "הָאוֹמֵר לְעֵץ אָבִי
אֶתָּה".

וְעִבּוּדֵת-אֱלִילִים' הִיא "חֹזְבָה" (לְשׁוֹן
הַפְּסוּק בְּרֵאשִׁית יד, טו,
עִינֵי-שָׁם רש"י וְתַנְחוּמָא) - שְׁמִכְרַעַת אֶת הַכֹּל
לְכַז־חֹזְבָה, וְכֹל הַמִּתְדַבְּקִין בָּהּ הֵם 'בְּעִלֵּי-
חֹזְבוֹת'.

כְּמוֹ שְׂאֲנוּ רוּאִים בְּחוּשׁ: שְׂזָה הַמִּשְׁאָה תְלוּי
בְּצוּאָר בְּנֵי-אָדָם, שְׂאִין מִסְתַּפְּקִין
בְּמִמוֹנָם, וְלוֹוִין מִמוֹן מְאַחֲרִים, וְנִדְמָה לָהֶם
שֶׁהֵם מְשִׁתְּכָרִין שְׂכָר הַרְבֵּה, וְאַחֲר־כֵּן מֵתִים
בְּעִלֵּי-חֹזְבוֹת.

וְאִם אֵינָם מֵתִים בְּעִלֵּי-חֹזְבוֹת, הֵם בְּחֵייהֶם
בְּעִלֵּי-חֹזְבוֹת, וּמְטַרְיָחִים אֶת-עַצְמָם
בְּטָרְחוֹת גְּדוּלוֹת, וּמְסַכְּנִים אֶת-עַצְמָם בְּסַכְּנַת
דְּרָכִים, בְּשִׁבִיל שְׂכָר מְעַט, בְּשִׁבִיל לְשִׁלְם
חֹב אֲבִיהֶם, 'חֹב עִבּוּדֵת-זָרָה'. כִּי "מִצְוָה
לְקַיֵּם דְּבַרֵי הַמֶּלֶךְ" (תַּעֲנִית כֹּא. כְּתוּבוֹת ע. גְּטִין יד:
טו. מ.), וְזֶה הַדְּבָר לָהֶם כְּמוֹ צְוֹאָה מְאַבִּיהֶם,
שִׁישְׁלְמוּ חֹזְבוֹתֵינוּ.

וְזֶה שֶׁפָּרַשׁ מִהַרְשֵׁ"א: "תְּלָא לָהּ פִּתְקָא
בְּצוּאָרָא" - "שְׂטַר צְוֹאָה".

לקוטי תפלות

פרשת מסעי

מפתח התפלות

[א-ב-ג-ד] "אלה מסעי בני ישראל" - שנוזפה לדעת איך להתנהג בענייני נסיעות לדרךים, ולתקן פגם האמונה על ידי הגלות והטלטול, וכו' (ח"א מ; ח"ב נב; ח"ב נה; תפלות ותחנונים ח"ב יב).

שמעתי בשם אדני אבי־זקני (הפעל־שם טוב) זללה"ה: כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם, מיום הולדו עד שובו אל עולמו. ולהבין זה: כי מיום הלדה והוצאתו מרחם אמו, הוא בחינת יציאת מצרים בנודע, ואחר־כך נוסע ממסע למסע, עד באו לארץ החיים העליונה וכו'. ובדאי נכתבו המסעות בתורה, להורות הדרך הישר לאיש הישראל, לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו, לסע ממסע למסע. (דגל מחנה אפרים, פרשת מסעי, עין־שם)

אחדל, ואיך לסע, ומתי לסע, ולהיכן ולאיזה מקום ועיר לנסע, וכמה אתעכב בדרךי.

וכל פרטי הנסיעות לאיזה דרך גדול וקטן ארוך וקצר, הכל תודיעני ותלמדני ברחמיך האמתיים, ותוליכני בדרך הישר תמיד בכל עת.

"ארוץ כל, גדל העצה ורב העלילה, אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני־אדם", ויודע ומבין מחשבותם וסודם.

☪ [א] לקוטי־תפלות ח"א מ ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א מ, 'אלה מסעי בני ישראל')

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי, ותהיה עמי תמיד, בשבתי בביתי, ובלקתי בדרך, בשכבי ובקומי, בצאתי ובבואי.

ותורני ותדריכני באמתך, ותלמדני תמיד בכל עת, איך להתנהג בענייני הנסיעות לדרךים, אם אסע, ואם

יעזרו רחמיך האמתיים עלי, וזכני
ולמדני תמיד בכל עת, איך
להתנהג בענייני נסיעות לדרכים.

ובשם שהיית עם ישראל במדבר, והיו
כל נסיעתם על פיך פרצונך,
כמו שכתוב: "על פי יהוה יחנו, ועל פי
יהוה יסעו", כן תרחם עלי, ותהיה תמיד
עמי, ואני מוסר עצמי עליך לבד באמת
עם כל תנועותי תמיד, על פיך אחנה
בביתי, ועל פיך אסע.

ותשמר צאתי ובאי לחיים טובים
ולשלום מעתה ועד עולם.
ותרחם עלי תמיד, בכל עת שאני מכרח
לנסע לאיזה דרך על-פי רצונך הטוב,
שתהיה עמי תמיד, ותוליכני לשלום,
ותדריכני לשלום, ותגיעני למחוז הפצי
לחיים טובים ולשלום, ותצילני מפף כל
אויב ואורב בדרך, ותתנני לחן ולחסד
ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי,
ותגמלני חסדים טובים תמיד.

ותשיבני לשלום לביתי, שלום בגופי,
ובנפשי, ובממוני, ובתורתתי,
ותשמרני ברחמיך מכל מכשול חטא
ועון, ומכל מיני הרהורים רעים
ומחשבות רעות ומכל הסתכלות רעים
תמיד, ובפרט בעת הלוכי בדרך.

ותצילני ותשמרני ברחמיך מסכנת
דרכים לעולם, בגשמיות
ורוחניות בגוף ונפש וממון. "הורני
יהוה דרכך, ונחני בארח מישור למען
שוררי. הדריכני באמתך, ולמדני פי אתה
אלהי ישעי.

חוסה עלי כרב רחמיך, "חננני יהוה,
ראה עניי משונאי, מרוממי
משערי מות", פי אתה ידעת את מרירות
לבי ופזור נפשי, "ואתה ידעת נתיבתי
בארח זו אהלך טמנו פח לי. הבט ימין
וראה ואין לי מכיר, אבד מנוס ממני אין
דורש לנפשי".

חוס וחמל עלי, חוס וחנוני והצילני
ממה שאני צריך להנצל, מלטני
ממה שאני צריך להמלט, "חלצני יהוה
מאדם רע, מאיש חמסים תנצרני".

עזרני והושיעני והיה עמי תמיד,
והצילני מיד אויבי ומרודפי,
בשבתי בביתי ובכלכתי בדרך.

ותזכני בכל עת שאהיה מכרח לנסע
ולילך בדרך על-פי רצונך
הטוב, שיהיה הלוכי ונסיעתי בקדשה
ובטהרה גדולה, ובמחשבות קדושות
וטהורות, ואהיה נשמר מכל דבר רע.

ותזכני ותעזרני, שאזכה על-ידי
נסיעותי, לתקן את פגם
האמונה. והגלות והטלטול שלי בדרך,
יכפר על פגם האמונה שפגמתי לפניך,
אשר על-ידי-זה גרמתי טלטול למעלה
חסוּשֵׁלֹום.

אנא יהוה, "עיניך הלווא לאמונה",
"כל מצותיך אמונה, שקר רדפוני
עזרני". עזרני וחנוני, ותשפיע עלי
אמונתך הקדושה מעתה ועד עולם, ולא
יבוא עלי שום כפירה ובלבול בדעתתי
כלל, ותעזרני מעתה לשוב בתשובה
שלמה לפניך באמת ובלב שלם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים תִּמְחַל וּתְכַפֵּר וּתְסַלַח
 אֵלֹהֵי סְלִיחוֹת, חֲנוּן הַמְּרַבֵּה
 לְסַלַח, עַל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי
 בְּאִמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

וּתְזַכְּנִי לְתַקֵּן בְּחַיֵּי כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה,
 עַל כָּל מַה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּאִמוּנָתְךָ
 הַקְּדוּשָׁה, מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בֵּין
 בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּל אַחֵר, הַכֹּל אֲזַכֶּה
 לְתַקֵּן בְּשִׁלְמוֹת חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה, וְאֲזַכֶּה
 מִעֲתָה לְאִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמֶת וּבְשִׁלְמוֹת
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב.

וּתְרַחֵם עָלַי, וְעַל בְּנֵיךָ הַנְּעִים וְנָדִים
 בְּגִלוֹת גָּדוֹל זֶה כַּמָּה מֵאוֹת
 שָׁנִים, צֵאן נָדַח "וְאִין מְקַבֵּץ", וְהַשְׁכִּינָה
 כְּבִיכּוֹל עִמָּהֶם בְּגִלוֹת, "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן
 קִנָּה, כֵּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ", וּבְצוּק
 הָעֵתִים עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל נְעִים וְנָדִים מְטֻרְפִים
 וּמְבַלְבְּלִים.

מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, רְאֵה עֲנָיִם וְעַמְלָם,
 וְחַמַּל עַל טְלִטּוּלָם, קַבֵּץ נְדַחֵינוּ
 מֵאַרְבַּע פְּנּוֹת הָאָרֶץ, וְקָרַב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
 הַגּוֹיִם, וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כִּנְס מִיִּרְכַּתֵּי אָרֶץ,
 וְהַבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרָנָה, וְזַכְּנִי לִילֶךְ
 וּלְנִסֵּעַ וּלְבוֹא לְאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּחַיֵּי חַיֵּשׁ קַל
 מִהֲרָה.

וּתְעַזְרֵנִי שְׂאֵהִיָּה שְׁלָם בְּאִמוּנָה
 וּבְכַטְחוֹן בְּךָ תְּמִיד, וְלֹא
 אֶעֱשֶׂה שׁוּם פְּעֻלָּה, וְלֹא אֶעֱסֹק בְּשׁוּם
 עֵסֶק, וְלֹא אֶסַּע שׁוּם נְסִיעָה - בְּשִׁבִיל
 פְּרִנְסָה כָּלָל.

רַק אֲזַכֶּה לִידַע וּלְהֵאֱמִין בְּךָ בְּאִמוּנָה
 שְׁלָמָה וּבְכַטְחוֹן חֲזָק, שְׂאֵתָה

תְּכַלְכְּלֵנִי. וְתִזְמִין לִי פְּרִנְסָתִי בְּשִׁלְמוֹת
 בְּבֵיתִי, בְּלִי שׁוּם נְסִיעָה וְטְלִטּוּל בְּעוֹלָם
 כָּלָל, וּבְלִי שׁוּם עֲשִׂיָּה וְעוֹבְדָא וְעֵסֶק
 כָּלָל.

וְכָל נְסִיעָתִי לְאִיזָה דְרָךְ, וְכָל עֵסֶקִי
 וּפְעֻלָּתִי, לֹא יִהְיוּ כִּי אִם לְשִׁמְךָ
 וְלְעִבּוּדְתְּךָ לְבַד בְּאֵמֶת, וּכְרִצּוֹנְךָ אֶעֱשֶׂה,
 וְלֹא אֲכַוֵּן בְּנְסִיעָתִי וְעֵסֶקִי שׁוּם תּוֹעֵלַת
 עֲצָמִי כָּלָל.

כִּי הַכֹּל שְׁלָךְ, הַנְּשָׂמָה שְׁלָךְ וְהַגּוֹף
 שְׁלָךְ, וּבְלַעֲדִיךָ לֹא אָרִים אֶת יָדַי וְאֶת
 רַגְלֵי לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֵסֶק וְשׁוּם נְסִיעָה
 בְּעוֹלָם, "כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי, רוּחְךָ טוֹבָה
 תִּנְחַנֵּי בְּאָרֶץ מִיִּשׁוּר".

❁ [ב] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"ב נב ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב נו, 'אלה מסעי בני ישראל')

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְעַמָּךְ לֹא חִפְצָתִי בְּאָרֶץ.
 כָּלָה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי, צוּר לְבָבִי וְחֶלְקִי
 אֱלֹהִים לְעוֹלָם".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, אֲשֶׁר בְּכָל
 מְקוֹמוֹת מְשַׁלְתָּךְ, כִּי אַתָּה
 מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמְךָ.

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְתֵן לִי בְּאֵמֶת לֵב
 כָּשֶׁר וְטָהוֹר לְעִבּוּדְתְּךָ וּלְיִרְאָתְךָ,
 לֵב יִשְׂרָאֵלִי בְּאֵמֶת. עַד שְׂאֲזַכֶּה שְׂיִהְיָה
 לְבִי מְשַׁכֵּן כְּבוֹדְךָ.

רַחֵם עָלַי, וְעַזְרֵנִי וְזַכְּנֵנִי, שְׂיִהְיָה לְבִי
 מְלֵא מֵאֱלֹהוּתְךָ, עַד שֶׁלֹּא יוּכַל

☪ [ג] לקוטי-תפלות ח"ב נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עו,
"ישראל נעשין אדונים לבעליהם")

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"ביהוה חסיתי, איך תאמרו לנפשי
נודי הרכם צפור". רבונו של
עולם, אלהי ישראל, אתה יודע גדל עצם
מרירות הגלות, בכלל ובפרט ובפרטי-
פרטיות.

כי מפני חטאינו גלינו מארצנו,
ונתרחקנו מעל אדמתנו, ומגולה אל
גולה הלכנו, ומפלי אל כלי הורקנו, הן
כלל-ישראל בכלל, והן כל אחד ואחד
בפרטיות, כי גליות וטלטולים עוברים
על כל אחד ואחד מישראל בגשמיות
וברוחניות, "כצפור נודדת מן קנה, כן
איש נודד ממקומו".

ובעצם צרותינו בגוף ונפש וממון, גם
כשאנו יושבים בבתינו אנו
נעים ונדים, כי אין לנו שום מנוחה
מרודפינו ושונאינו בגשמיות ורוחניות.

בפרט עתה בעת צרה המרה הזאת,
אשר כל אחד חושב מחשבות
איך לברוח ולהטמן ולהסתר מפני הצרות
הקשות האלה, אשר "כשל כח הסבל".

רחם עלי, ועל כל ישראל הכבוישם
בגולה, שבכל מקום שנבוא שם
בגלות וטלטול בגשמיות ורוחניות,
שתהיה עמנו, ותעזרנו להרים ולנשא
ולהגביה כל המקומות האלה אליך,
ולתורתך ולעבודתך.

שום מקום בעולם לבלבל ולמנוע אותי
מעבודתך ומיראתך, רק אזכה להפיר
אותך ולמצוא אותך בכל המקומות
שבעולם, ובכל דרגא ודרגא שבעולם, כי
לית אתר פנוי מך.

ובני להיות נכלל בך בכל לבבי באמת,
עד שאהיה גם-כן בבחינת
"מקומו של עולם ואין העולם מקומו".

עד שכל המקומות שבעולם, יהיו
בטלין ומבטלין נגדי בתכלית
הבטול, ולא יהיה להם שום כח לבלבל
אותי חס-ושלום משום דבר שבקדשה,
רק אוכל להשיג אותך ולמצוא אותך
ולהתדבק בך באמת בכל המקומות
שבעולם.

ותורני ותלמדני בכל עת ועת, איך
להתנהג בענין כל הטלטולים
ונסיעות לדרכים, שיהיה הכל על-פי
רצונך באמת, על-פי יהוה אחנה בביתי,
ועל-פי יהוה אסע כל נסיעה ונסיעה.

ובל סדר הנהגת הנסיעה והחנה,
בכלליות, ובפרטיות, ובפרטי-
פרטיות, יהיה הכל כרצונך באמת.

ובכל מקום ומקום שאבוא לשם
בחנה ובנסיעה כפי רצונך,
אזכה למצוא שם אלהותך באמת,
ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

ואל יבלבל אותי שום מקום שבעולם,
מעבודתך ומיראתך, רק אהיה
סמוך וקרוב ודבוק אליך באמת, בכל
המקומות שבעולם, בכל דרגא ודרגא
שבעולם.

יהוה דרכך, אהלך באמתך. אחלי יפנו
 דרכי, לשמר חקיך. דרך שקר הסר ממני,
 ותורתך חנני. דרך מצותיך ארוץ, כי
 תרחיב לבי".

רבונן של עולם, זפני להיות דבוק בך
 לעולם, ואזכה לעבד אותך
 באמת תמיד כל ימי חיי, בשבתי בביתי,
 ובלכתי בדרך, בשכבי ובקומי.

ותשמרני שלא אפשל לעולם חס-
 ושלום, ובפרט בהיותי
 בדרך. כי אתה ידעת גדל האחריות שיש
 בדרכים.

הן בגשמיות - מאויבים ורוצחים
 וגזלנים וגנבים, וכל פיוצא בזה. וכן
 ברוחניות - מטרדות-הדרך, ובלבולי-
 הדעת, והמחשבות העוכרים על האדם
 בדרך.

בפרט כי בקל יוכל האדם להפשל
 במאכלות-אסורות רחמנא-ליצלן
 בהיותו בדרך.

"ואתה ידעת נתיבתי, בארח זו אהלך
 טמנו פח לי". אך אף-על-פי-
 כן ההכרח להאדם לפעמים לילך בדרך.

על-בין חוס וחנני, ורחם עלי
 והושיעני, ותשמרני תמיד,
 בשבתי בביתי, ובלכתי בדרך, ותצילני
 מכל תקלה ופגם ומכשול חס-ושלום, הן
 בגשמיות הן ברוחניות.

ותעזרני שלא יתבלבל דעתי ומחשבתי
 חס-ושלום על-ידי הדרך.

עד שגם כל המקומות הרחוקים
 מהקדשה מאד שאנו כבושים
 בגולה שם, ישובו כלם אליך תתברך
 לנצח, עד שבכל המקומות הרחוקים
 ממה מאד, יעסקו בהם בתורה ובעבודה
 באמת, וילמדו בהם תורה ברבים, ויקים
 מהרה מקרא שפתוב: "ונשאר גם הוא
 לאלהינו".

מלא רחמים, ראה נא בענינו, וריבה
 ריבנו, ומהר לגאלנו גאלה שלמה
 מהרה למען שמך, ראה "כי אזלת יד
 ואפס עצור ועזוב".

ראה את עמך מרודים מאד בכלל
 ובפרט, "הבט ימין וראה" ואין
 עוזר, לשמאל ואין סומך, "כי שחה
 לעפר נפשנו, דבקה לארץ בטננו. קומה
 עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. "יהיו
 לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה
 צורי וגואלי".

ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל,
 עושה נפלאות לבדו. וברוך שם
 כבודו לעולם, וימלא כבודו את כל
 הארץ אמן ואמן".

☪ [ד] תפלות-ותחנונים ח"ב יב ☪

(על-פי חיי-מוהר"ן קצה)

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג, א)

"מיהוה מצעדי גבר כוננו ודרך
 יחפץ, הורני יהוה דרכך,
 ונחני בארח מישור למען שוררי. הורני

וְאֶפְלוּ אִם לַפְעָמִים יִהְיֶה הַהֲכָרַח
 לַפֶּגֶשׁ וּלְהַתְוַעַד עִם אַנְשֵׁים
 כְּאֵלוֹ הַרְחוּקִים מִמֶּךָ מְאֹד, כְּאֲשֶׁר מְצוּי
 בְּרַב הַפְעָמִים בַּדְרָכִים, תַּעֲזֹרְנִי שְׁלֹא יִהְיוּ
 יְכוּלִים לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי כָּלֵל. רַק אֲדַרְבֵּא
 אֶהְיֶה חֲזָק בַּדַּעְתִּי מְאֹד בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה,
 וְלֹא יִפְנֹסוּ דְבָרֵיהֶם בְּאַזְנֵי כָּלֵל.

וְאֶזְכֹּר אֶת עֲצָמֵי כָּל פַּעַם בְּקִדְשַׁת
 נִשְׁמָתִי, אֲשֶׁר הִיא "חֵלֶק אֱלֹהִים
 מִמַּעַל", אֲשֶׁר מִצַּד הַנְּשָׁמָה בּוֹדְאֵי אָנוּ
 רְחוּקִים מְאֹד מִכָּל הַדַּעוֹת הַרְעוֹת
 רַחֲמָנָא-לִיְצֻלָּן, וְאָנוּ דְבוֹקִים וְאַחוּזִים בָּךְ
 בְּאַמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וּבְכָל דְבָרֵי תִלְמוּד
 תּוֹרָתְךָ, בְּקִשְׁר אַמִּיץ וְחֲזָק בַּל יִמוּט
 לְעוֹלָם.

וְתִשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא אֶכְשַׁל חֲסִי-וְשָׁלוֹם גַּם
 בַּדְּבָרִים חִיצוֹנִיִּים, כְּגוֹן:
 בְּעֵינַי מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה, שְׁלֹא יִזְדַּמֵּן לִפְנֵי,
 דְּבַר אֲסוּר חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

כִּי אַתָּה יַדְעַת שְׁקִשָּׁה מְאֹד לְהֶאָדָם
 לְהַנְצִיל מִכָּל-זֶה בְּהִיּוֹתוֹ בַּדְרָכִים,

עַל-פִּי שְׁכָלוּ וְדַעְתּוֹ. רַק בְּכַחַךְ הַגְּדוּל
 וְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים, תַּצִּילֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי מִכָּל
 רַע, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, כִּי אַתָּה
 שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקְרָא בְּנֵי מִקְרָא שְׁכָתוֹב:
 "וַיְהִי-שִׁפְכֵי יִזְהָרוּ כִּי-זָהַר
 הַרְקִיעַ", שִׁיְהִיָּה נִפְתָּח וַיִּזְהַר וַיֵּאִיר לָנוּ
 אֹר הַדַּעַת וְהַשְׁכָּל דְּקִדְשָׁה בְּשָׁלוֹמוֹת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל מְכַשׁוֹל חֲסִי-
 וְשָׁלוֹם בְּשִׁבְתֵּנוּ בְּבֵיתֵנוּ
 וּבְלִכְתֵּנוּ בַּדֶּרֶךְ.

כִּי כָּבֵד גְּלִית לָנוּ: שְׁבָרָא-שִׁי-תְבוֹת שְׁל
 פְּסוּק זֶה, מְרַמֵּז הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ [יִוְה"ך]
 הַמְּסַגֵּל לְשִׁמְרָה לְהוֹלִכֵי דֶרֶךְ.

וַיִּקְרָא בְּנֵי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "כִּי מִלְּאֲכִיּוֹ
 יִצְוָה לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְרָכֶיךָ",
 אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

